

● το σινεμά στο κρεβάτι

● gay ιστορίες σε 24 καρέ

η Ιστορία πλανιέται πάνω
από τις ελληνικές ταινίες ●

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Απρίλιος 2006 • Τεύχος 186

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

editorial

Αφιερώνουμε...

Η σεζόν τελειώνει, τα χειμερινά σινεμά σιγά σιγά αδειάζουν, οι εταιρίες ανασυντάσσονται για την επόμενη χρονιά. Φθάνει η ώρα των αφιερωμάτων. Καθώς η άνοιξη είναι εποχή συναισθημάτων και τα ερωτικά μπλοκαρίσματα των ηρώων του σινεμά όσο περνούν τα χρόνια πληθαίνουν, όπως και στη ζωή, για μια ακόμα χρονιά *Σεξ, προβλήματα και σινεμά* βρίσκουν μια θέση στην οθόνη. Λίγο πριν η Ιστορία, με το γιώτα κεφαλαίο, και τα σκληρά της χρόνια που είναι πια παρελθόν, πλην όμως αφορμή για ένα καλό μάθημα αναμνήσεων ή γνώσης, πάρει τη θέση της στο αφιέρωμα για τον *Ελληνικό Εμφύλιο* και πως το σινεμά αντιμετώπισε το θέμα. Η διαφορετικότητα, ιδιαίτερο κομμάτι για σκηνοθέτες και κοινό με ανοχές, επιστρέφει τέλος με το *αφιέρωμα στο Gay σινεμά*. Το Ολύμπιον για ένα μήνα ανοίγει τους ορίζοντες του και σας περιμένει.

κοίτα μέσα

- 04 Σεξ, Προβλήματα και Σινεμά VI
- 08 Όσα έμαθα για το σεξ στο σινεμά
- 09 Οι ταινίες του μήνα
- 10 Κατοχή και Εμφύλιος στον ελληνικό κινηματογράφο
- 14 8ο πανόραμα ομοφυλοφιλικών ταινιών
- 18 Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στην Αθήνα
- 21 Ροπές + εκδοχές: Έκθεση φωτογραφίας
- 22 Βαρόμετρο
- 23 Cine-blogs

Οι αθηναϊκές μέρες του Πατρής Λεκόντ

Οι περισσότεροι της ημεδαπής τον γνωρίσαμε το 1990 στον αξεπέραστο **Εραστή της Κομμώτριας**, αν και σκηνοθέτησε την πρώτη του ταινία το 1975 (**Les Vécés étaient fermés de l' Interieur**). Η γνωριμία του με

τη θεατρική ομάδα των Splendit έφερε την αναγνώριση και την τεράστια επιτυχία που είχαν τα **Les Bronzés** και **Les Bronzés font du Ski**, για να ακολουθήσει ένα μπαράζ ταινιών διαφορετικών μεταξύ τους, από κωμωδίες ηθών μέχρι δράματα, άλλων πετυχημένων όπως **Οι Αρχιδούκες**, **Το Άρωμα της Υβόννης**, **Το Κορίτσι στη Γέφυρα** (με τη Βανέσα Παραντί να κάνει αίσθηση στο πλευρό του –βραβευμένου με Σεζάρ για το ρόλο αυτό– Ντανιέλ Οτέιγ) ή το εξαιρετικό **Ο Άνθρωπος του Τρένου** και άλλων όχι (π.χ. **Εξομολογήσεις πολύ Προσωπικές**). Αιτία

ώστε κάποιοι να τον χαρακτηρίζουν ευέλικτο και κάποιοι άνισο κινηματογραφιστή.

Σχόλια που ουδόλως τον αποτρέπουν να δοκιμάσει διάφορα είδη σινεμά χωρίς κόμπλεξ, αποφεύγοντας τις κατατάξεις: «Ως θεατής, βλέπω διαφορετικές μεταξύ τους ταινίες. Επιθυμώ ως σκηνοθέτης την ίδια ελευθερία έμπνευσης. Μου αρέσει να μη μένω στα ίδια. Να μη βολεύομαι!». Μετά το **Ridicule** είχε πολλές προτάσεις για αντιστοιχικές κωμωδίες. Αρνήθηκε. «Δεν ήθελα να γίνω ειδικός του 18ου αιώνα!», λέει καυστικά. Και ο ίδιος αναρωτιέται αν είναι συνεπές να καταπιάνεται με τόσο διαφορετικά πράγματα: «Δεν ξέρω... Λένε ότι οι μεγάλοι δημιουργοί είναι αναγνωρίσιμοι γιατί καταπιάνονται πάντα με τα ίδια. Μάλλον εγώ λοιπόν δεν είμαι μεγάλος! Δεν μου αρέσει η μονοχρωμία. Είμαστε πολύχρωμοι. Ο καθένας μας είναι σαν μια παλέτα. Παίρνουμε ό,τι χρώμα θέλουμε για να εκφραστούμε...».

1 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Απρίλιος 2006 • Τεύχος 186

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

protoplano@filmfestival.gr

Εκδότης • **Δέσποινα Μουζάκη**
Διευθύντρια • **Γιώργος Τούλας**
Αρχισυντάκτρια • **Τζένη Παυλίδου**

Συντάκτες Τεύχους
Πολυμέρης Βόγλης • Θόδωρος Γιακουστίδης • Αλέξης Δερμεντζόγλου •
Σπύρος Κακουριώτης • Στράτος Κερσανίδης • Βούλα Παλαιολόγου •
Γιώργος Τσιταρίδης

Φωτογραφίες
Ελένη Γρηγοριάδου

Αρχικός Σχεδιασμός
Dolphins

Παραγωγή
ΜΟΥΓΚΟΣ - ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Οι ταινίες που του αρέσουν είναι αυτές «που τον ταξιδεύουν». «Προς τα πάνω όμως. Μου αρέσουν δηλαδή οι ταινίες που με ανεβάζουν. Με ενδιαφέρει ως θεατής να με παίρνει από το χέρι ο σκηνοθέτης και να με οδηγεί. Αν αυτό δεν συμβεί σε 10 - 15 λεπτά από την έναρξη του φιλμ, τότε δεν με αφορά», συμπληρώνει αποστομωτικά, ορίζοντας καλή μια ταινία όταν τον αγγίζει, όταν τον συγκινεί ή τον διασκεδάζει. «Η καθημερινότητά μας είναι ούτως ή άλλως δύσκολη, αφόρητη», εξηγεί, αφήνοντας έτσι χώρο στο σινεμά που προτείνει να αφαιρέσει λίγο από το φορτίο... Γ' αυτό λέει πως «οι ταινίες πρέπει να εκφράζουν κάτι θετικό. Με χιούμορ και ελαφρότητα μπορείς να περάσεις τα μηνύματά σου στον κόσμο. Μια ταινία δεν αλλάζει την κοινωνία. Αλλά αν οι άνθρωποι είναι ευχαριστημένοι στον λίγο ελεύθερο χρόνο τους, σίγουρα από κάπου θα φανεί η επιθυμία τους να αλλάξει η κοινωνία. Το χιούμορ είναι το μέσο... Και γενικά δεν είμαι δηκτικός τύπος. Μερικά πράγματα δεν μπορώ να τα πω, παρά μόνο με χιούμορ...».

Ο δραστήριος και μικροκαμωμένος σκηνοθέτης, που ήταν επίσης τιμώμενο πρόσωπο του 14ου Μεσογειακού Φεστιβάλ Νέων Κινηματογραφιστών στη Λάρισα, όπου του απονεμήθηκε Χρυσός Ίππος Καριέρας, μίλησε για πολλά ακόμη: για την έμπνευση που «έρχεται έτσι, απρόβλεπτα. Σαν σπύθα. Ενθουσιάζομαι με κάτι και προχωρώ...» ή για την κριτική που στη Γαλλία «είναι βίαιη συχνά», όπως λέει πικαρισμένος εξαιτίας μιας παλιότερης κόντρας του με τους συμπατριώτες του κριτικούς. «Μερικές φορές είναι αμείλικτοι ακόμα και με ταινίες που αρέσουν στο κοινό. Μπορεί να μην τους αρέσουν οι ταινίες μου, αλλά υπάρχει κι άλλος τρόπος να το γράψουν. Όχι τόσο βάνουσα όπως π.χ. έκανε η "Liberation" εναντίον μου. Και δεν νομίζω ότι οι Γάλλοι κριτικοί αγαπούν το σινεμά περισσότερο από μένα... Τέλος πάντων, ας ξεχάσουμε τις κόντρες» λέει και συμπληρώνει: «Ενδιαφέρον θα είχε οι κριτικοί κινηματογράφου να στρέφουν την προσοχή του κοινού προς ταινίες που δεν προβάλλονται πολύ από το μάρκετινγκ. Το 2005, πάνω από 250 ταινίες βγήκαν στις γαλλικές αίθουσες, λίγες όμως από αυτές συνάντησαν το ευρύ κοινό. Οι κριτικοί κινηματογράφου οφείλουν να βοηθούν τις ταινίες που δεν φαίνονται...».

Παρόμοιο πρόβλημα πάντως δεν φαίνεται να αντιμετωπίζει η ταινία του **Φίλοι για Πάντα** (στην Ελλάδα έχει προγραμματιστεί να προβληθεί το καλοκαίρι), αφού στη Γαλλία έκοψε 10 εκατομμύρια εισιτήρια στον πρώτο μήνα προβολής της. Τον ρωτήσαμε πώς προήλθε η ιδέα να γυρίσει το τρίτο μέρος της επιτυχίας των Μπρονζέ ("μαυρισμένοι" κατά τη με-

«Η επιτυχία είναι κάτι εύθραυστο...»

τάφραση), των επίσης δημοφιλών πρωταγωνιστών Τιερί Λερμίτ, Ζεράρ Ζινιό, Κριστιάν Κλαβιέ, Μισέλ Μπλαν και Ζοσιάν Μπαλασκό. «Ήξερα ότι μοιραία κάποια στιγμή θα γίνει το νούμερο 3 και 4. Η αφορμή θα ερχόταν από μόνη της. Αυτή τη φορά έτυχε οι ηθοποιοί να φέρον την ιδέα. Κι αυτό χάρη στον... Αστεριζ! Οι περισσότεροι ήταν στο κάστινγκ του Αστεριζ που θα γυριζόταν στην Ισπανία. Τελικά το πρότζεκτ δεν έγινε ποτέ. Η ομάδα Splendid απογοητεύτηκε. Ήθελαν να παίξουν ξανά μαζί. Η ευκαιρία της επανασύνδεσης τους προκάλεσε την αφορμή. Γι αυτό λέω ότι δεν είναι δική μου η ταινία. Είναι δική μας. Μια συλλογική δουλειά, με συντελεστές ηθοποιούς ιδιαίτερα δημοφιλείς στη Γαλλία. Γνωστοί και διεθνώς. Θέλω να πω ότι δεν χρειάζονταν για την καριέρα τους αυτή τη δουλειά. Η καριέρα τους είναι δεδομένη. Απλά το ήθελαν πολύ. Είχαν καιρό να κάνουν κάτι μαζί και το διασκεδασαν».

Η ιστορία των Μπρονζέ είναι ιδιαίτερα "γαλλικό" στοιχείο. Την ξέρουν όλοι οι Γάλλοι, όχι όμως οι ξένοι. «Δεν είναι εύκολο μια κωμωδία όταν βγαίνει από τα σύνορα να περάσει στον υπόλοιπο κόσμο. Δεν είναι καθολικό το χιούμορ. Με άλλο γελάνε οι Ισπανοί, με άλλο οι Ιταλοί. Αλλά πάλι, ποιος ξέρει; Συμβαίνει καμιά φορά να βρίσκει αποδέκτες σε διάφορα μέρη του κόσμου! Η 1η ταινία με τους Μπρονζέ και η 2η είναι πλέον cult, ενώ

όσες φορές κι αν παιχτούν στην τηλεόραση έχουν φανατικούς τηλεθεατές. Όμως μια ταινία δεν συστήνει αριθμούς. Ούτε η επιτυχία είναι ποτέ σίγουρη. Κανείς δεν είναι εξαρχής σίγουρος. Υπάρχει πάντα το ενδεχόμενο να κάψεις ας πούμε το φαγητό, ενώ έχεις καλεσμένους. Ο κόσμος την περίμενε την ταινία Νο3. Η προσδοκία ήταν μεγάλη. Όπως και το ρίσκο. Όταν βέβαια αρέσει, φαίνεται από την αρχή...»

Και στην Ελλάδα άρεσε, όπως αποδείχθηκε σε αυτή την avant premiere. Ο –σεμνός πλην τετραπέρατος– Πατρίς Λεκόντ, το παραδέχτηκε. Και ενώ συνήθως αποφεύγει να βρίσκεται στις πρεμιέρες των ταινιών του, εδώ στην Ελλάδα το τόλμησε και δικαιώθηκε. «Είδα ότι το κοινό γέλασε από καρδιάς κι αυτό με ανακούφισε.»

της Βούλας Παλαιολόγου

Η τελευταία κωμωδία του «Φίλοι για Πάντα» υπήρξε ιδανική αφορμή για τους διοργανωτές του θου Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου να καλέσουν στην Ελλάδα έναν δημοφιλή Γάλλο σκηνοθέτη, γνωστό και στο ελληνικό κοινό, με πολλούς ένθερμους θιασώτες. Ο Πατρίς Λεκόντ παραβρέθηκε στην αθηναϊκή πρεμιέρα της καινούργιας του ταινίας και χαιρέτησε τους Έλληνες θεατές που τον υποδέχθηκαν ενθουσιασμένοι, ενώ σε παράλληλη εκδήλωση –για πιο φανατικούς– μίλησε περί κινηματογράφου, περί χιούμορ, κριτικής και όχι μόνο...

Εικόνες ηδονικών φαντασιώσεων

Sex, Προβλήματα και Σινεμά VI

4-10 Μαΐου 2006

Αίθουσα Παύλος Ζάννας

Η αυτοκρατορία των αισθήσεων

A

Από τη μια μεριά ο εγκλωβισμένος ερωτικός πόθος, από την άλλη η αγωνιώδης προσδοκία σε μια σκηνή που έχει μείνει βαθιά χαραγμένη στο μυαλό μου, ως η πλέον υπαινικτική σκηνή ανολοκλήρωτης ερωτικής επιθυμίας στον κινηματογράφο.

Ο Άντονι Χόπκινς «παίζει» στην κυριολεξία με τα μάτια και τις αδιόρατες κινήσεις του προσώπου, ο πόθος φωλιάζει μέσα στο στήθος του, είναι έτοιμος να εκραγεί και να ρικτεί στην αγκαλιά της Έμμα Τόμσον. Κι εκείνη τον κοιτά σχεδόν παρακλητικά, προσμένει μία του λέξη, ένα απλό του άγγιγμα-πρόσκληση ώστε η αμοιβαία έλξη να εκδηλωθεί, να απελευθερωθεί ο έρωτας που μοιάζει δέσμιος μιας αναποφασιστικότητας, ενός αληθινού τρόμου μπροστά σε αυτό που πρόκειται να συμβεί. Ο Τζέιμς Άιβορι με τα **Απομεινάρια μιας μέρας** (1993) δεν έκανε μια ερωτική ταινία, αλλά η συγκεκριμένη σκηνή βρίσκεται στην κορυφή εκείνων που δείχνουν τον πόνο του ανολοκλήρωτου.

Ο έρωτας αποτελεί ένα από τα αγαπημένα θέματα του κινηματογράφου. Κι αν στην περίπτωση που αναφέρεται πιο πάνω εμφανίζεται ως ένα σπαρακτικό στιγμιότυπο που είναι αδύνατον να μη συγκινήσει και τον πλέον ψυχρό θεατή, αποτελεί μια ολόκληρη κατηγορία, τις αποκαλούμενες ερωτικές ταινίες.

Στο βιβλίο του «*Σχολές, κινήματα και είδη στον κινηματογράφο*» (εκδόσεις Μεταίχμιο), ο Βινσέντ Πινέλ ορίζει ως ερωτική ταινία, εκείνη που έχει ως στόχο να ξυπνήσει την ερωτική επιθυμία.

Από τα χρόνια της εμφάνισης του κινηματογράφου, εμφανίστηκε και ο ερωτισμός στην 7η τέχνη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το γαλλικό φιλμάκι **Το μπάνιο** (1896), στο οποίο εμφανίζεται μια γυναίκα να γδύνεται. Παρόλα αυτά, έπρεπε να φτάσουμε στα τέλη της δεκαετίας του 1960 για να μπορέσει ο κινηματογράφος να απελευθερωθεί από τα δεσμά της λογοκρισίας και να γίνει περισσότερο τολμηρός. Μέχρι τότε αυτό που κυριαρχούσε ήταν ο υπαινιγμός, αφού οποιαδήποτε υποψία «άσεμνου» μπορούσε να οδηγήσει στις δαγκάνες της λογοκρισίας αλλά και της δικαιοσύνης ακόμη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο «κώδικας Χέιτς» στις ΗΠΑ, ο οποίος θεσπίστηκε το 1930 και καθόριζε μέχρι ποίου σημείου μπορούσαν να φτάσουν οι σκηνοθέτες, με διατάξεις όπως η διάρκεια ενός φιλιού, η επιφάνεια επαφής των πρωταγωνιστών, αλλά ακόμη και η θέση των ποδιών μιας γυναίκας η οποία καθόταν στο κρεβάτι.

Αν, όμως, ο υπαινιγμός, αποτέλεσε μια ανάγκη ξεγλιστρήματος από τη λογοκρισία της πουριτανικής εξουσίας, εν τούτοις δεν έπαψε ποτέ να αποτελεί επιλογή για πολλούς σύγχρονους σκηνοθέτες. Παράλληλα όμως, το γυμνό αλλά και η απεικόνιση της ερωτικής πράξης έχουν πάρει τη θέση τους στον κινηματογράφο. Έτσι, από το πιο ερωτικό στριπτιζ στην ιστορία του σινεμά –σύμφωνα με πολλούς– εκείνο της Ρίτας Χέιγουορθ στη **Τζιλντα** του Τσαρλς Βίντορ (1946), στο οποίο η πρωταγωνίστρια χορεύει και το μόνο που αφαιρεί από πάνω της είναι ένα μακρύ γάντι, φτάσαμε στο **Στριπτιζ** (1996) του Άντριου Μπέρκμαν, στο οποίο η Ντέμι Μουρ δε διστάζει να γδυθεί εντελώς.

Ένας άλλος διαχωρισμός είναι εκείνος που ξεχωρίζει τις ταινίες σε αισθησιακές και πορνογραφικές. Στις πρώτες, το γυμνό, δεν αποτελεί πλέον ταμπού, αλλά αποφεύγεται να δειχτούν τα γεννητικά όργανα και η ερωτική πράξη ερμηνεύεται, αποτελεί μέρος της υποκριτικής των ηθοποιών. Κάπου εκεί κινούνται ταινίες όπως η **Εμμανουέλλα** (1974) με την Ολλανδή σtar Σίλβια Κρίστελ αλλά και οι **9½ βδομάδες** (1985) του Άντριαν Λάιν. Νομίζω πως περισσότερο ενδιαφέρον συναντάμε σε αυτό το οποίο αποκαλείται πορνογραφία, στην οποία η ερωτική πράξη παρουσιάζεται χωρίς ντροπή και προσποίηση, αφού οι πρωταγωνιστές κάνουν έρωτα στην πραγματικότητα μπροστά από την κάμερα. Ήταν το 1972, εποχή της αμφισβήτησης και της σεξουαλικής απελευθέρωσης, όταν μια πορνοταινία, κατάφερε να σπάσει τα στεγανά της προβολής σε περιθωριακούς κινηματογράφους και να τύχει ευρείας υποδοχής ακόμη και από τον καλλιτεχνικό κόσμο. Το **Βαθύ λαρύγγι** του Τζέραντ Νταμίαν, έγινε η ταινία-σύμβολο της απελευθέρωσης, χωρίς όμως να μπορεί να διεκδικήσει δάφνες καλλιτεχνικότητας.

Διοργάνωση:

- Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
- Κέντρο Σεξουαλικής & Αναπαραγωγικής Υγείας

Υπάρχουν όμως όρια ανάμεσα στον καλλιτεχνικό ερωτικό κινηματογράφο και την πορνογραφία; Ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες παγκοσμίως, ο Ιάπωνας Ναγκίσα Όσιμα, απάντησε αρνητικά το 1976, όταν με την **Αυτοκρατορία των αισθήσεων** πέταξε στο καλάθι των αχρήστων κάθε τέτοιο διαχωρισμό. Οι πρωταγωνιστές του κάνουν στ' αλήθεια έρωτα αλλά και το αισθητικό αποτέλεσμα τίθεται πέρα από κάθε αμφισβήτηση. Σήμερα, τα όρια μεταξύ πορνογραφίας και καλλιτεχνικού ερωτικού κινηματογράφου γίνονται όλο και πιο δυσδιάκριτα. Έτσι, όσο και να προκαλούνται οι γνωστοί ηθικολόγοι, όσο κι αν υπάρχουν προβλήματα με τη λογοκρισία, όλο και περισσότεροι σκηνοθέτες δε διστάζουν να δείξουν τα πράγματα όπως ακριβώς είναι! Η ερωτική πράξη πραγματοποιείται και κινηματογραφείται και μάλιστα από εγνωσμένης αξίας σκηνοθέτες. Κι αν στην περίπτωση της Κατρίν Μπρεγιά (**Romance** - 1998) έχουμε να κάνουμε με μία σκηνοθέτιδα που ο ερωτισμός και η σεξουαλικότητα αποτελούν τη βάση όλου του έργου της, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τον Πατρίς Σερό, ο οποίος με τη **Σαρκική εξάρτηση** (2000), συντρίβει στην κυριολεξία τα όρια μεταξύ τέχνης και πορνογραφίας στον κινηματογράφο.

Άλλωστε, η τέχνη άρχισε να διαχωρίζεται σε σεμνή και άσεμνη μετά την εμφάνιση και την επικράτηση του Χριστιανισμού.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός αλλά και ο αντίστοιχος ινδικός αποτελούν την καλύτερη απόδειξη για του λόγου το αληθές.

του Στράτου Κερσανίδη

Μικρή ιστορία για την ερωτική επιθυμία και το σεξ στον κινηματογράφο. Από τον υπαινιγμό και τις κρυμμένες προσδοκίες στο γυμνό, τον αισθησιασμό και την πορνογραφία με καλλιτεχνικές αξιώσεις.

Κίνσεϊ, ας μιλήσουμε για σεξ

Eros

Ναταλί

Ο κακός

ΚΙΝΣΕΪ, ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΣΕΞ KINSEY

Σκηνοθεσία: Μπιλ Κόντον. Ηθοποιοί: Λίαμ Νίσον, Λόρα Λίνεϊ, Τίμοθι Χάτον, Πίτερ Σάρσγκααρντ, Τζον Λίθγκου, Όλιβερ Πλάτ

Όταν το 1948, ο Άλφρεντ Κίνσεϊ δημοσίευσε μια έρευνα σχετικά με τις σεξουαλικές συνήθειες του ανθρώπου, αναστάτωσε τα ήθη της Αμερικής. Το «σύστημα» προσπάθησε να τον αποκηρύξει, αφού με τα όσα υποστήριζε, γκρέμιζε μύθους όπως το προγαμιαίο σεξ, η ομοφυλοφιλία, η μονογαμία. Η μελέτη του για τη Σεξουαλική Συμπεριφορά του Άνδρα, εκδόθηκε στις 4 Ιανουαρίου 1948 και «έσκασε» σαν... ατομική βόμβα. Αργότερα με τη Γυναικεία Σεξουαλική Συμπεριφορά, κανείς δεν ήθελε να παραδεχτεί –οι άνδρες, κατά κανόνα– πως οι μητέρες, οι γιαγιάδες ή οι γυναίκες τους σε αρκετά μεγάλο ποσοστό (50%) είχαν προγαμιαίες σχέσεις ή σε ένα μικρότερο αλλά σημαντικό ποσοστό (25%) εξωσυζυγικές σχέσεις. Τότε ήταν που ο φημισμένος σεξολόγος δέχτηκε τη μεγαλύτερη επίθεση, ενώ όλα τα στοιχεία των ερευνών του αμφισβητήθηκαν. Ο σκηνοθέτης προσεγγίζει με αντικειμενικότητα την προσωπική και την επισημονική ζωή του Κίνσεϊ αλλά και την αμερικανική κουλτούρα της εποχής, με τα ποικιλοτρόπια ήθη, που άγγιζαν τα όρια της υποκρισίας.

Μια ταινία η οποία εξερευνά ήθη και καταρρίπτει βεβαιότητες με έντονη κοινωνική ματιά, σκηνοθετημένη με οξυδέρκεια και θάρρος.

EROS

Σκηνοθεσία: Μικελάντζελο Αντονιόνι, Γουόνγκ Καρ-Γουάι, Στίβεν Σόντεμπεργκ. Ηθοποιοί: Γκονγκ Λι, Ρόμπερτ Ντάουνι Τζούνιορ, Άλαν Άρκιν, Ιλ Κιτς, Κρίστοφερ Μπούκοιτς, Ρεγγίνα Νέμιν

Τρεις ιστορίες, τρεις σκηνοθέτες, μια σπονδυλωτή ταινία. Στην πρώτη, ο Μικελάντζελο Αντονιόνι μας οδηγεί στο ξετύλιγμα της ιστορίας ενός ερωτικού τριγώνου (*The Dangerous Thread of Things*). Στη δεύτερη, ο Στίβεν Σόντεμπεργκ μας δείχνει πως ένας διαφημιστής αναλύει με τον ψυχίατρό του ένα επαναλαμβανόμενο ερωτικό όνειρο (*Equilibrium*). Στην τελευταία, ο Γουόνγκ Καρ-Γουάι με φόντο τη δεκαετία του 1960, αφηγείται πως μία πόρνη πολυτελείας μπλέκει σε μια βασανιστική ιστορία αγάπης με το ράφτη της (*The Hand*). Αισθησιασμός, λυρισμός, χιούμορ σε τρεις ιστορίες ανθρώπινου πάθους, ζήλιας, αναζήτησης και πόνου, ιδωμένες από εντελώς διαφορετικές καλλιτεχνικές προσεγγίσεις.

Τρεις διάσημοι σκηνοθέτες ενώνουν τις δυνάμεις τους και καταθέτουν ο καθένας την προσωπική του οπτική για τον Έρωτα.

Ο ΚΑΚΟΣ BAD GUY

Σκηνοθεσία: Κιμ Κι - Ντουκ. Ηθοποιοί: Γιου Πιάε - Χιουν, Γουόν Σέο, Γιουν Τάε - Κιμ, Ντουέκ Μουν - Τσόνι Ο Χαν Γκι, αρχηγός μιας συμμορίας σε μια περιοχική οίκων ανοχής, συναντά στο δρόμο την Σουν Χουά. Νιώθει μια ακατανίκητη έλξη γι' αυτήν ενώ εκείνη τον αντιμετωπίζει με αδιαφορία. Εκείνος σχεδιάζει την απαγωγή της, τη φυλακίζει σε και την εκπορνώνει. Κάθε βράδυ την παρακολουθεί μέσα από έναν αθέατο καθρέφτη ενώ η Σουν Χουά, δυστυχισμένη, ονειρεύεται να δραπετεύσει.

Ταξίδι στα σκοτάδια της ανθρώπινης ψυχής με μια ιστορία σκληρή και ηδονικά βίαιη. Πρόσωπα ανέκφραστα, λυπημένα, καθρέφτης ενός κόσμου απώλειας και μοναξιάς. Δεν υπάρχει οίκτος, μόνον πόνος και συντριβή, σε μια ταινία που προσπαθεί να κοιτάξει πίσω από τις συμβάσεις, που τολμά να ζύσει πληγές, να συγκρουστεί με την πολιτική ορθότητα και την ηθικολογία. Ο Κιμ Κι Ντουκ δε λυπάται κανέναν, δεν υποχωρεί και πετάει κατάμουτρα αλήθειες που ενοχλούν.

Μίσος, αγάπη, εξάρτηση, συννοχή σε μια σχέση πέρα από τα καθιερωμένα, σε μια σκληρή και τολμηρή ταινία.

ΠΟΣΟ Μ' ΑΓΑΠΑΣ; COMBIEN TU M' AIMES?

Σκηνοθεσία: Μπερτράν Μπιλιέ. Ηθοποιοί: Μόνικα Μπελιούτσι, Μπερνάρ Καμπάν, Ζεράρ Ντεπαρτιέ.

Την βλέπει κάθε βράδυ στο κλαμπ Νάπολι της πλατείας Πιγκάλ, να περιμένει τους πελάτες της. Τι κι αν είναι πόρνη; Εκείνος νιώθει την καρδιά του να κτυπάει σαν τρελή! Κι όταν ο Φρανσουά θα κερδίσει 2 εκατομμύρια ευρώ στο λαχείο, αποφασίζει να την πλησιάσει ρωτώντας την, «πόσα χρήματα βγάζεις;». Της προτείνει να τον παντρευτεί και ως αντάλλαγμα θα της δίνει όσα χρήματα θα έβγαζε, μέχρις ότου τελειώσουν όσα έχει κερδίσει στο λαχείο. Η Μόνικα δέχεται αλλά τα προβλήματα αντί να τελειώσουν, τώρα μόλις αρχίζουν. Κι αυτό γιατί ο Τσάρλι, ο προστάτης της Μόνικας, δεν είναι διατεθειμένος να αφήσει την κοπέλα στα χέρια του Φρανσουά.

«Η ταινία του 67χρονου Μπερτράν Μπιλιέ, κάνει την «Ανήθικη πρόταση» να μοιάζει σαν μάθημα καθηγητικού. «Ο άνθρωπος, ο οποίος με τις ταινίες του υπέγραψε το γαλλικό σινεμά με τη σημειολογία της ηδονής, ξαναγράφει τους κανόνες της ερωτικής συναλλαγής», γράφτηκε κάπου, για την ταινία. Μια ευχάριστη ταινία, με πολύ χιούμορ, που αποτελεί καθάρη απόλαυση για το θεατή.

«Η αληθινή επανάσταση είναι το σεξ (...) το να πηδίσαι στο μετρό στις 6 το απόγευμα, αυτό είναι επανάσταση...» - Μπερτράν Μπιλιέ

ANTARES

ANTARES, ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Σκηνοθεσία: Γκοτζί Σπίλμαν. Ηθοποιοί: Πέτρα Μορζέ, Αντρέας Πάτον, Χάρι Πρινζ, Σουζάνε Βουέστ, Ντένις Κούμπιτς, Μαρτίνα Τζίνερ, Αντρέας Κεντλ. Αντάρες, αποκαλείται το λαμπρότερο άστρο του αστερισμού του Σκορπιού, ο οποίος είναι ο αστερισμός που συσχετίζεται με το πάθος, τη σεξουαλικότητα, τη ζήλια και τη δύναμη. Αναλόγως και η ταινία πραγματεύεται τα άκρα της χαράς και του πόνου όπου μπορεί να οδηγήσει ο έρωτας. Ο Άλεξ και η Νικόλ είναι χωρισμένοι, αλλά ο Άλεξ δεν μπορεί να ξεπεράσει το παρελθόν. Η Σόνια ταλαιπωρείται με την εγκυμοσύνη της και ζηλεύει παράφορα τον άντρα της, Μάρκο. Η ζωή της Εύας, αφοσιωμένης συζύγου και μητέρας, έρχεται τα πάνω κάτω όταν έχει μια περιπέτεια με τον Τομάς. Αφηγούμενος τις ιστορίες των τριών ζευγαριών, ο Σπίλμαν διερευνά τις δυνάμεις πίσω από τη σεξουαλική έλξη που φέρνει τους ανθρώπους κοντά.

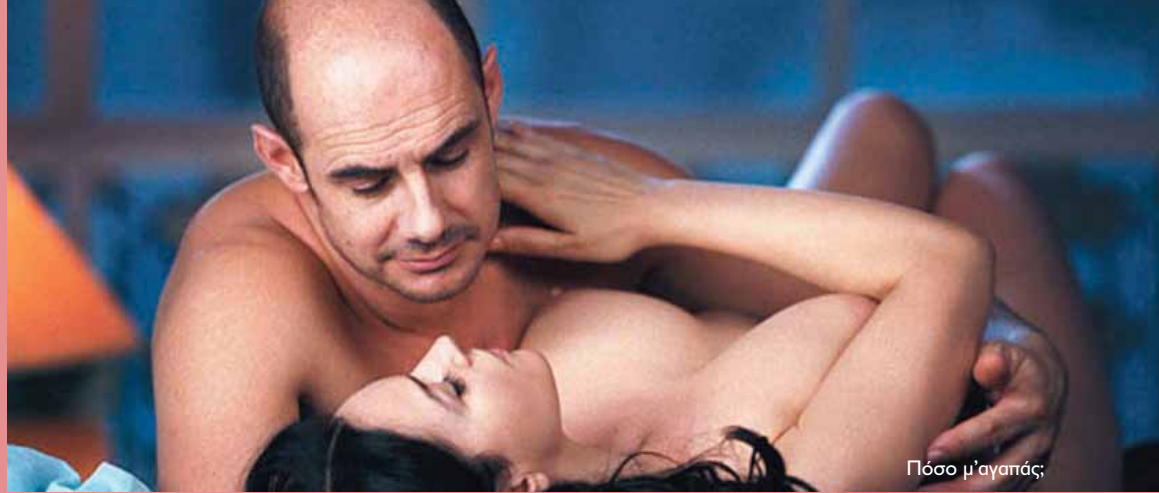
Τολμηρή ματιά του Αυστριακού σκηνοθέτη με μια ταινία που είχαμε την τύχη να απολαύσουμε στους «Νέους Ορίζοντες» του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

NATALIE... NATHALIE...

Σκηνοθεσία: Αν Φοντέν. Ηθοποιοί: Εμανουέλ Μπεάρ, Ζεράρ Ντεπαρτιέ, Φανί Αρντάν, Βλαντιμίρ Πορντάνοφ

Η Κατρίν υποψιάζεται πως ο σύζυγός της, Μπερνάρ, την απατά. Η όμορφη Μαρλέν είναι εκείνη για χάρη της οποίας ο Μπερνάρ φαίνεται να εγκαταλείπει την αγκαλιά της γυναίκας του. Εδώ, η Αν Φοντέν, κάνει την υπέρβαση, υπονομεύοντας τον «ιερό» θεσμό της οικογένειας. Η γνωριμία της Κατρίν με την Μαρλέν και η συμφωνία των δύο γυναικών, πίσω από την πλάτη του Μπερνάρ, δημιουργούν τριγμούς. Η ερωτική πράξη αποκτά πλέον άλλη σημασία, γίνεται εργαλείο εκδίκησης, καταλύει τους κοινωνικούς διαχωρισμούς περί νομιμότητας και παρανομίας ή περί ηθικού και ανήθικου. Ο Μπερνάρ πέφτει στην παγίδα του παρανοϊκού σχεδίου που έχει στήσει η γυναίκα του, η οποία «μισθώνει» την στριπτιζέζ Μαρλέν, για να αποδείξει πως ο άνδρας της την απατά. Τελικά, η διατάραξη της ψυχικής της ισορροπίας μπορεί να σημαίνει νίκη για τη δυστυχή Κατρίν; Η «αποκαθήλωση» του Μπερνάρ και η οικονομική συναλλαγή στην οποία έχει οδηγηθεί η Μαρλέν, μπορούν να συγκροτήσουν υγιείς σχέσεις;

Εξωσυζυγικές σχέσεις και πορνεία σε ένα ψυχολογικό, ερωτικό δράμα με επίκεντρο τη διατάραξη των σχέσεων αλλά και των ψυχολογικών ισορροπιών.

Πόσο μ'αγαπάς;

Antares

ΟΡΓΑΣΜΟΣ ORGASMO

Σκηνοθεσία: Πάμπλο Ολιβέριο. Ηθοποιοί: Μαλένα Φίγκο, Μαρριάνο Βίγια

Με φόντο μια χώρα του Τρίτου Κόσμου, ένας έρωτας απελπισμένος ξεκινά. Εκείνη, η Lola, είναι μια όμορφη συνειδητοποιημένη γυναίκα και οικολόγος, εγκαταλείμμενη από τον φίλο της, τον οποίο προσπαθεί να πείσει να γυρίσει. Μάταια. Εκείνος, νέος, όμορφος, αθλητικός, απελπισμένος από την αγάπη και προδομένος, δεν μοιάζει έτοιμος να παραδοθεί σε νέες περιπέτειες. Με μια τραυματική σχέση στο κοντινό παρελθόν του. Αυτό που τους συνδέει είναι η ανεργία.

Σε μια Αργεντινή σε κρίση, ο Πάμπλο Ολιβέριο, βραβευμένος σε πολλά ξένα φεστιβάλ, παρουσιάζει έναν απεγνωσμένο έρωτα. Δημιουργός 23 ταινιών μικρού μήκους σε S-8,16mm και βίντεο, ως σκηνοθέτης, σεναριογράφος και παραγωγός.

Η ταινία προκάλεσε αίσθηση στο περσινό φεστιβάλ ECOFILMS στη Ρόδο. Ο σκηνοθέτης της άρχισε να σκηνοθετεί σε ηλικία 15 ετών. Η μικρού μήκους ταινία του «Love story in a Public Toilet» κέρδισε τρία βραβεία στις Ηνωμένες Πολιτείες.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Το φετινό κινηματογραφικό αφιέρωμα «Σεξ, προβλήματα και σινεμά», επειδή ταυτίζεται χρονικά με την πραγματοποίηση της Φοιτητικής Εβδομάδας, υποστηρίζει τις δράσεις των φοιτητών και εκείνοι με την σειρά τους, με τον δικό τους δημιουργικό ενθουσιασμό, υποστηρίζουν την προσπάθεια ευαισθητοποίησης της κοινής γνώμης για ένα τόσο σημαντικό θέμα υγείας.

Στα πλαίσια της αμφίδρομης αυτής δράσης, την Παρασκευή 5 Μαΐου και ώρα 21:00, θα πραγματοποιηθεί στον κινηματογράφο «Παύλος Ζάννας» συναυλία Μουσικής Δωματίου από φοιτητές του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του Α.Π.Θ. Θα παρουσιασθούν έργα των Grieg, Debussy, Rouleuc, Muczynski –πίανο για τέσσερα χέρια, πιάνο και φλάουτο– από τους Σ. Παγώνη, Χ. Δίγκα, Θ. Παπαδοπούλου, Θ. Μπελομάζοβ, ενώ η χορωδία «in modo Antico», υπό την διεύθυνση της Σοφίας Γιολλάση, θα παρουσιάσει έργα του 13 - 16ου αιώνα.

Επίσης, στο Φουαγιέ της Αίθουσας «Παύλος Ζάννας» θα εκτίθεται ένα μέρος της ετήσιας έκθεσης έργων των φοιτητών από όλα τα έτη και τις κατευθύνσεις του Τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών, με γενικό τίτλο «Συγκοινωνούντα Δοχεία», που πραγματοποιείται στα Λουτρά Παράδεισος (Μπέη Χαμάμ).

Όσα μου έμαθε το σινεμά για τη ζωή

Το σινεμά είναι ένας από τους πρώτους τρόπους που ερχόμαστε σε οπτική επαφή με το κρεβάτι και τη σεξουαλική δραστηριότητα. Νομίζω ότι το σινεμά είναι ένα παγκόσμιο μέσο που παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στη δημιουργία αντιλήψεων, προσδοκιών και πιθανών φόβων ή ανησυχιών για την σεξουαλικότητα και την σεξουαλική δραστηριότητα.

Μου αρέσουν οι ταινίες που θίγουν τα σεξουαλικά προβλήματα –πιθανώς με τολμηρό, χιουμοριστικό ή και προκλητικό τρόπο– σε μια απόπειρα διερεύνησης και δημιουργικής κινηματογραφικής απόδοσης. Δεν μου αρέσουν οι ταινίες που περιορίζονται μόνο στο ψυχαγωγικό μέρος και αναπαράγουν γνωστά κλισέ, ενώ

Με αφορμή το αφιέρωμα «ΣεΞ, Προβλήματα & Σινεμά VI», Ζητήσαμε από τον ψυχίατρο–σεξολόγο–λέκτορα του Α.Π.Θ. Λουκά Αθανασιάδη να μας απαντήσει στο ερωτηματολόγιο του μήνα.

συγχρόνως παρωδούν το θέμα ή το παρουσιάζουν παραμορφωτικά.

Στον ελληνικό κινηματογράφο, τα σεξουαλικά προβλήματα των ηρώων δεν παρουσιάζονται ιδιαίτερα συχνά. Όταν αυτό συμβαίνει, γίνεται –συνήθως έμμεσα– στα συγκεκριμένα κοινωνικο-πολιτισμικά πλαίσια της εποχής και σε συμφωνία με τις διαδεδομένες απόψεις για την σεξουαλικότητα. Έτσι, στον ελληνικό κινηματογράφο της «χρυσής εποχής» οι ερωτικές και εν δυνάμει σεξουαλικές σχέσεις ανάμεσα σε ανθρώπους με διαφορά ηλικίας, συνήθως παρωδούνται. Συγχρόνως, προβάλλεται η εμφάνιση (πιθανώς και σεξουαλικού) προβλήματος ως αναπόφευκτη εξέλιξη (π.χ. οι ταινίες με τον Λάμπρο Κωνσταντάρα ή τη Ρένα Βλαχοπούλου), δρώντας συχνά τόσο ψυχαγωγικά όσο και απενοχοποιητικά για τον θεατή. Ο νεώτερος ελληνικός κινηματογράφος φαίνεται να εστιάζει περισσότερο στον ερωτισμό ή τα διαπροσωπικά προβλήματα των ηρώων και λιγότερο σε σεξουαλικά προβλήματα.

Κορυφαία σκηνή για μένα πάνω στο θέμα είναι η σκηνή από την ταινία 'Όταν ο Χάρυ γνώρισε την

Σάλυ που αφορά την δυσκολία επίτευξης του γυναικείου οργασμού (για λόγους που μπορεί να αφορούν την γυναίκα ή τον σύντροφο) και την ανάγκη που υιόθουν αρκετές γυναίκες να υποκρίνονται στο κρεβάτι: Στο εστιατόριο η Μεγκ Ράιαν υποδύεται φωναχτά ότι φθάνει σε οργασμό, και αμέσως μετά η διπλανή της κυρία παραγγέλνει στον σερβιτόρο να της φέρει ό,τι ακριβώς είχε παραγγείλει και η Ράιαν!

Ένα θέμα που δεν βλέπω συχνά να θίγουν τα φιλμ είναι η σοβαρότητα των επιπτώσεων των σεξουαλικών προβλημάτων στην προσωπική ζωή και στις διαπροσωπικές σχέσεις του ατόμου. Επίσης, η ευάλωτη πλευρά του ήρωα ή της ηρωίδας - όταν αυτή υπάρχει - αφορά συνήθως παραμέτρους όπως τα ανεξέλεγκτα πάθη (π.χ. καρτοπαίξια, κατάχρηση αλκοόλ κ.λπ.) κι όχι μια σεξουαλική δυσλειτουργία. Αυτό νομίζω αντικατοπτρίζει την σπουδαιότητα που δίνουμε στην διατήρηση της σεξουαλικής μας ικανότητας, ώστε να αισθανόμαστε επαρκείς ως άτομα. Αντικατοπτρίζει επίσης τους φόβους μας για το τι θα συμβεί στην περίπτωση που χάσουμε αυτή την ικανότητα.

ο καθημερινός σας συνεργάτης

6ο χλμ. Ε.Ο. Θεσσαλονίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
 Τηλ. 2310 712600, FAX 2310 712620
 e-mail: HUBSKG@taxydromiki.gr

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32 ΤΗΛ. 2310-566321, FAX 2310-566323 e-mail: SDK@taxydromiki.gr	ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ Γιαννιτσών 134, Τ.Κ. 546 27 ΤΗΛ. 2310-502790, FAX 2310-502613 e-mail: SKO@taxydromiki.gr	ΕΘΝ. ΑΜΥΝΗΣ Εθν. Αμύνης 38, Τ.Κ. 546 21 ΤΗΛ. 2310-266802, FAX 2310-254006 e-mail: SKF@taxydromiki.gr	ΕΥΚΑΡΠΙΑ Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 564 29 ΤΗΛ. 2310-668505, FAX 2310-668400 e-mail: SKE@taxydromiki.gr	ΘΕΡΜΗ Θ. Κολοκοτρώνη 14, Τ.Κ. 570 01 ΤΗΛ. 2310-466998, FAX 2310-466934 e-mail: SKU@taxydromiki.gr
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ Ι. Δραγούμη 17, Τ.Κ. 546 25 ΤΗΛ. 2310-567464, FAX 2310-502596 e-mail: SKI@taxydromiki.gr	ΚΑΛΟΧΩΡΙ 28ης Οκτωβρίου 84, Τ.Κ. 570 09 ΤΗΛ. 2310-789815, FAX 2310-789810 e-mail: SKZ@taxydromiki.gr	ΚΟΥΦΑΛΙΑ Εθν. Αντιστάσης 56, Τ.Κ. 571 00 ΤΗΛ. 23910-21300, FAX 23910-21301 e-mail: SKK@taxydromiki.gr	ΛΑΓΚΑΔΑΣ Σ. Τσακμάνη & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00 ΤΗΛ. 23940-20864, FAX 23940-20378 e-mail: SKL@taxydromiki.gr	ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ Δεσπεράι 6, Τ.Κ. 546 21 ΤΗΛ. 2310-254663, FAX 2310-254006 e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΜΑΡΤΙΟΥ Α. Κ. Καραμανλή 154, Τ.Κ. 542 49 ΤΗΛ. 2310-312527, FAX 2310-317352 e-mail: SKY@taxydromiki.gr	ΝΤΕΠΟ Γ. Παπανδρέου 51, Τ.Κ. 546 46 ΤΗΛ. 2310-403807, FAX 2310-412451 e-mail: SKN@taxydromiki.gr	ΠΕΡΑΙΑ Θεσσαλονίκης 56, Τ.Κ. 570 19 ΤΗΛ. 23920-20600, FAX 23920-22730 e-mail: SKP@taxydromiki.gr	ΣΙΝΔΟΣ Χρυσ. Σμίρνης 5 & Βιζυηνού, Τ.Κ. 574 00 ΤΗΛ. 2310-569380, FAX 2310-569626 e-mail: SKS@taxydromiki.gr	και άλλα 300 καταστήματα σε όλη την Ελλάδα
ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ 28ης Οκτωβρίου 146, Τ.Κ. 564 30 ΤΗΛ. 2310-600230, FAX 2310-587514 e-mail: SKM@taxydromiki.gr	ΤΟΥΜΠΑ Παπάφη 95 & Υμηττού, Τ.Κ. 544 53 ΤΗΛ. 2310-914847, FAX 2310-953309 e-mail: SKT@taxydromiki.gr	ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ Ιασηνίδου 17, Τ.Κ. 546 35 ΤΗΛ. 2310-281328, FAX 2310-281325 e-mail: SKH@taxydromiki.gr		

EETT
 AM : 99-149
 Γενική Αδεια
 Ταχυδρομικών
 Υπηρεσιών

KENTRIKA: Κηφισού 14 - Αγ. Ιωάννης Ρέντης, Τ.Κ. 182 33
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX: 210 48 12 902
www.taxydromiki.gr

Οι νέες ταινίες του μήνα στο Ολύμπιον

Το κάλεσμα του Νότου/Vers Le Sud του Laurent Cantet

Αϊτή, 1978. Σε μία χώρα βουτηγμένη στην φτώχεια, την βία και την ανομία της μεταποικιακής δικτατορίας του Duvalier, τρεις μεσήλικες Βορειοαμερικανίδες τουρίστριες απολαμβάνουν τροπικό ήλιο, θάλασσα και σεξουαλική ευχαρίστηση με τους ωραίους ντόπιους άνδρες, έναντι χρηματικής αμοιβής. Οι στιγμές ανεμελιάς όμως τελειώνουν στον κήπο της Εδέμ, όταν οι τρεις γυναίκες αποφασίζουν να διεκδικήσουν για τον εαυτό τους τον πανέμορφο και χαρισματικό 18χρονο Λέγκμπα.

Ο Γάλλος σκηνοθέτης του **Ανθρώπινου Παράγοντα** (διαγωνιστικό τμήμα του 40ού Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 1999) και του εξαιρετικού **Ελεύθερος Ωραρίου** (2001), Λοράν Καντέ, φημισμένος για την κοινωνιολογική του διάθεση στην προσέγγιση θεμάτων όπως η εταιρική παγκοσμιοποίηση και οι επιπτώσεις της στον εργαζόμενο, επιχειρεί εδώ μια προκλητική και κοφτερή εξερεύνηση του σεξουαλικού τουρισμού στον Τρίτο Κόσμο, και πάλι μέσα από το πρίσμα της παγκοσμιοποίησης. Η ταινία αναδεικνύει τον πολιτιστικό και ψυχαγωγικό ιμπεριαλισμό της Δύσης απέναντι στις πρώην αποικίες της, ως μια νέο-αποικιοκρατία με αντάλλαγμα το χρήμα και ψυχολογικά στηρίγματα τα φυλετικά και ταξικά στερεότυπα αιώνων ανάμεσα στους εργάτες της νέας αυτής σεξοβιομηχανίας και τους δυτικούς καταναλωτές της.

info

Η ταινία βασίζεται σε τρία διηγήματα του Αϊτινής καταγωγής Καναδού συγγραφέα Dany Laferriere και γυρίστηκε κατά το μεγαλύτερο μέρος της στον Άγιο Δομνίκο. Κέρδισε το βραβείο «Σινεμά του Μέλλοντος» καθώς και το βραβείο «Marcello Mastroianni» για την ερμηνεία του Menothy Cesar στο Φεστιβάλ Βενετίας (2005).

Grizzly Man του Werner Herzog

Ένα συναρπαστικό ποιητικό ντοκιμαντέρ για τη ζωή και το θάνατο του Τιμοθι Τρέντγουελ, φυσιολάτρη, ερασιτέχνη ειδικού στις καφετιές αρκούδες (grizzly) της Αλάσκας και περιβαλλοντολόγου ακτιβιστή, ο οποίος έζησε άοπλος ανάμεσα στις αρκούδες για δεκατρία χρόνια, έως ότου σκοτώθηκε –μαζί με την φίλη του Έιμι Χιούγκεναρντ– από επίθεση του ζώου που αγάπησε και μελέτησε.

Ο πιο ιδιοφυής «τρελός» σκηνοθέτης του παγκόσμιου κινηματογράφου, Βέρνερ Χέρτσογκ, λάτρης και ο ίδιος των ζώων και των αχανών φυσικών τοπίων, σκιαγραφεί με έμπνευση, πάθος και ομορφιά το ανάγλυφο πορτραίτο μιας εκκεντρικής και αμφιλεγόμενης προσωπικότητας που έζησε στα όρια της εμμονής, της περιπέτειας, του ακτιβισμού, της δυνητικής παράνοιας και του θανάτου. Χρησιμοποιώντας το εκπληκτικό αρχαιακό υλικό σε βίντεο του εκλιπόντος και συνεντεύξεις με πρόσωπα-κλειδιά, ο Γερμανός μαίτρ μετουσιώνει μια απίθανη τραγωδία σε ένα προκλητικό δοκίμιο για το μυστήριο της άγριας φύσης, την σκοτεινή μεταφυσική της αλλά και την κυριαρχία του ανθρώπου στο περιβάλλον.

info

Η ταινία κέρδισε το βραβείο «Alfred P. Sloan» στο φεστιβάλ του SUNDANCE (2005), το βραβείο καλύτερου ντοκιμαντέρ από τις κινηματογραφικές ενώσεις κριτικών του Σικάγο, Λος Άντζελες, Τορόντο καθώς και από την Εθνική Ένωση Κινηματογραφικών Κριτικών των Η.Π.Α.

Διοργάνωση:

- Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
- Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας
- Δίκτυο για τη Μελέτη των Εμφυλίων Πολέμων

Τα πικρά χρόνια

Κατοχή και Εμφύλιος στον Ελληνικό Κινηματογράφο

11-17 Μαΐου 2006

Αίθουσα Παύλος Ζάννας

Πέτρινα χρόνια

Α Στην κινηματογραφική παραγωγή, μέχρι και το 1974 τουλάχιστον, εύκολα εντάσσεται ο ελληνο-ιταλικός πόλεμος, η γερμανική κατοχή, ακόμη και η Αντίσταση (ή τουλάχιστον κάποια εκδοχή της), σπάνια όμως ο Εμφύλιος. Η αυστηρή λογοκρισία και η αναγκαστική αυτολογοκρισία της μετεμφυλιακής περιόδου επιτρέπει την ένταξη μόνο του πρώτου μισού της δεκαετίας του '40, μέσα μάλιστα από εξαιρετικά στερεοτυπικές μορφές. Σχεδόν πάντα έχουμε να κάνουμε με την παρουσίαση ως αντιστασιακών Ελλήνων αξιωματικών, μικρών πατριωτικών ομάδων που διενεργούν σαμποτάζ στο όνομα των συμμάχων, με πράξεις αυτοθυσίας και ατομικού ηρωισμού κ.λ.π. Η οργανωμένη και μαζική αντίσταση και το αντάρτικο κάθε είδους εξοβελίζονται από τον κινηματογράφο της εποχής. Η αντίσταση είναι για το ελληνικό σινεμά της περιόδου, σε μεγάλο βαθμό, υπόθεση λίγων ηρώων και φαινομένων των πόλεων.

Αν αυτά ισχύουν για την Κατοχή και την Αντίσταση, ο Εμφύλιος πόλεμος που ακολούθησε (1946-1949), ακριβώς επειδή αποτελεί πολύ πιο τραυματική εμπειρία και ανακαλεί μια αιματηρή πολιτική πόλωση, σχεδόν απουσιάζει από τις κινηματογραφικές αναπαραστάσεις της δεκαετίας του '40. Στην περίοδο 1944-1967, κατά την οποία γυρίζονται δεκάδες ταινίες με άμεσες ή έμμεσες αναφορές στα γεγονότα της Κατοχής και την Αντίσταση, συναντάμε δύο μονάχα ταινίες οι οποίες αναφέρονται με παραβολικό και

υπαινετικό τρόπο, άμεσα όμως αντιληπτό από το κοινό τους, στα γεγονότα του Εμφυλίου. Πρόκειται για τις ταινίες **Οι Γερμανοί ξανάρχονται** (1948) του Αλέκου Σακελλάριου και **Οι παράνομοι** (1958) του Νίκου Κούνδουρου. Αν η πρώτη εντυπωσιάζει υιοθετώντας το χαρακτηρισμό του «φρενοκομείου» για τα διαδραματιζόμενα στη χώρα και τη λογική της αμοιβαίας ευθύνης για την αλληλοσφαγή, τη στιγμή που μαίνονται οι μάχες μεταξύ κυβέρνησης και ΔΣΕ, οι ένοπλοι **Παράνομοι** του Κούνδουρου, μια δεκαετία αργότερα, εύκολα ταυτίζονται από τους θεατές με τις «ομάδες καταδικωμένων» που στάθηκαν το πρόπλασμα του ΔΣΕ, όσο κι αν, για λόγους ευνόητους, χαρακτηρίζονται «ληστές».

Η «χαμένη άνοιξη» της δεκαετίας του '60, που με ταινίες όπως **Το μπλόκο** του Άδωνι Κύρου (1965) δείχνει να ξεπερνά τους σκοπέλους της λογοκρισίας και της αυτολογοκρισίας, διακόπτεται απότομα από το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967. Αντίθετα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς, η χουντική προπαγάνδα, που θα χρησιμοποιήσει την ανθούσα, τότε, κινηματογραφική βιομηχανία ως κατεξοχήν προπαγανδιστικό μέσο, παρέχοντας άφθονους, για τα ελληνικά δεδομένα, υλικούς πόρους (στρατιωτικά υλικά, κομπάρσους, στολές κ.λπ.), δεν επικεντρώνεται στην αναπαράσταση του Εμφυλίου. Και τις ελάχιστες φορές που το κάνει, δεν αναπαράγει τόσο έναν εκδικητικό αντικομμουνιστικό λόγο που εμμένει στον αποκλεισμό των ηττημένων. Αντίθετα, αυτό που κυριαρχεί είναι το ιδεολόγημα της ενότητας του έθνους, η συμφιλίωση και η υπέρβαση του παρελθόντος – με τους όρους του καθεστώτος, βεβαίως. Είναι χαρακτηριστικό πως οι λίγες αυτές ταινίες γυρίζονται την περίοδο της σταθεροποίησης της δικτατορίας (1968-1971), την ίδια ακριβώς περίοδο που αρχίζει να κλονίζεται και το μέχρι τότε κυρίαρχο κινηματογραφικό μοντέλο: **Η Αναπαράσταση** του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1970) και λίγο αργότερα **Το προξενικό της Άνας** του Παντελή Βούλγαρη (1972) θα αποτελέσουν τη ληξιαρχική πράξη γέννησης του λεγόμενου Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου, συνδέοντας το νήμα με τη βίαια διακοπή εξαέλιξη της δεκαετίας του '60.

Μετά το 1974, οι σκηνοθέτες μπόρεσαν βαθμιαία να διαπραγματευθούν τη δεκαετία του 1940 χωρίς τις απαγορεύσεις και τους περιορισμούς του παρελθόντος. Εστίασαν περισσότερο στις επιπτώσεις (πολιτικοί κρατούμενοι, πολιτικοί πρόσφυγες κ.λπ.), στη μνήμη και το τραύμα του Εμφυλίου και λιγότερο στον πόλεμο ως καθαυτή στρατιωτική σύγκρουση. Γι' αυτή τη γενιά σκηνοθετών, αφενός, η πολεμική ταινία αποτελούσε υποπροϊόν του εμπορικού κινηματογράφου και δεν εντασσόταν στους αισθητικούς προσανατολισμούς τους, αφετέρου, η ίδια η Αριστερά, στην οποία εντασσόταν η πλειονότητά τους, είχε απωθήσει τη στρατιωτική πλευρά του εμφυλίου: προτιμούσε να αναδεικνύει τις επιπτώσεις της

Ταξίδι στα Κύθηρα

ήττας, προσαρμόζοντας το λόγο για το παρελθόν της στους πολιτικούς προσανατολισμούς της μεταπολίτευσης. Τέτοιες είναι οι περιπτώσεις ταινιών όπως ο **Θίασος** (1975) και οι **Κυνηγοί** (1977) του Θ. Αγγελόπουλου ή το **Χάμπυ Νταϊή** (1976) του Π. Βούλγαρη, που οικειοποιούνται τον λόγο των ηττημένων, διαμορφώνοντας το κυρίαρχο πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθούν οι «επίγονοι» και θα διαχειριστούν τις αναπαραστάσεις της δεκαετίας του '40 και των επιπτώσεών της.

Μια δεκαετία αργότερα, και αφού η επίσημη αναγνώριση της «Εθνικής Αντίστασης» από τη Βουλή έχει μετατοπίσει το κέντρο αναφοράς του δημόσιου λόγου από το διαχωρισμό σε νικητές και ηττημένους στην ανάγκη υπέρβασης των διαιρέσεων που είχε κληρονομήσει η δεκαετία του '40, η φιλική γλώσσα υφίσταται τις δικές της μετατοπίσεις: έχοντας εξαντλήσει το μαρτυρολόγιο και τον ηρωισμό, στρέφεται πια στη μνήμη, στο βίωμα του πολέμου, στην αντιρωϊκή του καθημερινότητα. Τη «στροφή» σηματοδοτεί ο ίδιος ο Αγγελόπουλος με το **Ταξίδι στα Κύθηρα** (1984), που αποτελεί και σημείο καμπής για το σύνολο του έργου του, για να ακολουθήσουν ταινίες όπως **Η κάθοδος των εννιά** (1984) του Χρήστου Σιοπακά, **Καλή πατρίδα σύντροφε** (1985) του Λευτέρη Ξανθόπουλου ή **Τα**

παιδιά της Χελιδόνας του Κώστα Βρεττάκου (1987) κ.ά. Εδώ πλέον, η μαρτυρική αντίληψη υποχωρεί, ο αντίπαλος συχνά απουσιάζει ως χαρακτήρας, η πρόταξη συνθλίβεται από την έλλειψη προσανατολισμού και αναδεικνύονται η (αυτο)κριτική θεώρηση του παρελθόντος, η βιωμένη εμπειρία και το τραύμα που εγχαρασσει στη μνήμη. Αρκετές δεκαετίες μετά τη λήξη του Εμφυλίου, ο ελληνικός κινηματογράφος μπόρεσε πλέον να προσεγγίσει τη δεκαετία του '40 μέσα από μια οπτική που δεν επιβεβαιώνει τα στερεότυπα αλλά τα αμφισβητεί, δεν επιδιώκει τον διδακτισμό αλλά την αμφισημία, δεν αναζητά τον μέσο όρο αλλά το οριακό, δεν επουλώνει το εμφύλιο τραύμα αλλά το ανατέμνει.

των Πολυμέρη Βόγλη - Σπύρου Κακουριώτη

Ευχαριστούμε θερμά τους: Θόδωρο Αγγελόπουλο, Ντίνο Κατσουρίδη, Ντόντο Καραγιάννη, το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, την Ταινιοθήκη της Ελλάδος, το Γραφείο Τάσος Παπανδρέου και τη Φίνος Φιλμ.

Η εμπειρία των πολεμικών συγκρούσεων της δεκαετίας του '40 υπήρξε κομβική για την ελληνική κοινωνία, καθορίζοντας, εν πολλοίς, τη φυσιογνωμία της για πολλές δεκαετίες αφότου είχαν σιγήσει τα όπλα. Οι αναπαραστάσεις της, λοιπόν, δεν θα μπορούσαν να λείπουν από τον κινηματογράφο, τόσο ως μνήμες όσο και ως σιωπές.

Οι Γερμανοί Ξανάρχονται

του Αλέκου Σακελλάρειου (1948)

Ο Θόδωρος Γκινόπουλος είναι ένας φιλήσυχος ανθρωπάκος που ζει στην Αθήνα. Η χρονιά είναι το 1947, η Κατοχή έχει λήξει, οι Έλληνες, όμως, φαίνονται μεταξύ τους. Ο Εμφύλιος είναι η νέα εθνική τραγωδία και ο απολίτικος Θόδωρος απογοητεύεται, καθώς βλέπει πως η ομοψυχία της Κατοχής έχει δώσει τη θέση της στο δικασμό. Ένα μεσημέρι, γυρνώντας αποκαμωμένος στο σπίτι του, κοιμάται στην πολυθρόνα του. Και βλέπει έναν εφιάλτη: τους Γερμανούς να Ξανάρχονται...

Βασισμένος στο θεατρικό έργο του Χρήστου Γιαννακόπουλου, ο Σακελλάρειος έφτιαξε μια δραματική κωμωδία η οποία εκτιμήθηκε από το κοινό, ακριβώς επειδή απηχούσε τις ανησυχίες των διανοουμένων της εποχής που απαιτούσαν ουμανισμό. Αξέχαστος ο μέγιστος Βασίλης Λογοθετίδης στον κεντρικό ρόλο και σκηνή ανθολογίας εκείνη στην οποία γίνεται αντιληπτό το... φάγμα του αγαπημένου κατοικίδιου του σπιτιού, λόγω... πείνας!

Πρόκειται για την πρώτη ελληνική ταινία που γυρίστηκε στη χώρα μας, με σύγχρονη εγγραφή εικόνας και ήχου (χωρίς ντουμπλάζ δηλαδή).

Οι Γερμανοί Ξανάρχονται

Το μπλόκο

Τι έκανες στον πόλεμο, Θανάση;

Το μπλόκο

του Άδωνι Κύρου (1965)

Καλοκαίρι, 1944. Στην Κοκκινιά, ο μαυραγορίτης Κοσμάς διασκεδάζει νυχτιάτικα με τους φίλους του. Συλλαμβάνεται από γερμανική περίπολο με επικεφαλής έναν προδότη. Ο προδότης πιέζει τον Κοσμά να καταδώσει όσους αντιστασιακούς γνωρίζει, διαφορετικά θα τον εκτελέσουν. Την επόμενη μέρα, ο Κοσμάς, φορώντας μαύρη κουκούλα, υποδεικνύει τους αντιστασιακούς που έχουν συγκεντρωθεί δια της βίας στην κεντρική πλατεία της συνοικίας...

Ουσιαστικά, αυτή είναι η πρώτη ελληνική ταινία που αναφέρεται στην Εθνική Αντίσταση και συγκεκριμένα, στα γεγονότα του μπλόκου της Κοκκινιάς. Όλα τα μεγαθήρια του ελληνικού σινεμά (αλλά και της Αριστεράς) βρίσκονται συγκεντρωμένα στην ταινία: Μάνος Κατράκης, Κώστας Καζάκος (που υποδύεται τον Κοσμά!), Σταύρος Τορνές σε μικρό ρόλο, Γρηγόρης Δανάλης και Γιώργος Πανουσόπουλος στη διεύθυνση φωτογραφίας και Μίκης Θεοδωράκης στη μουσική. Μια ταινία που προκάλεσε πολλές συζητήσεις στην εποχή της, τόσο για το θέμα της όσο και για την αποστασιοποιημένη της γραφή.

Η ταινία προβλήθηκε στην «Εβδομάδα Κριτικής» του Φεστιβάλ Κανών το 1966.

Δώστε τα χέρια

του Ερρίκου Ανδρέου (1971)

Ο Γιώργος Δουμάκης και ο Χρήστος Αποστόλου είναι παιδικό φίλοι. Όταν ξεσπά ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, η αδελφή του Χρήστου, η Φιλιά, ακολουθεί τον Γιώργο στο βουνό, πολεμώντας τον κα-

τακτητή. Θα συλληφθεί, όμως, και θα πεθάνει στη φυλακή από τα βασανιστήρια. Κατά την διάρκεια του Εμφυλίου, οι δύο φίλοι θα βρεθούν σε αντίπαλα στρατόπεδα: ο Γιώργος είναι αντάρτης ενώ ο Χρήστος, αξιωματικός του ελληνικού στρατού, είναι ο επικεφαλής του αποσπάσματος που τον καταδιώκει. Ο Γιώργος θα συλληφθεί και θα περάσει από στρατοδικείο. Κατά τη διάρκεια της δίκης, οι δύο τους θα αντιληφθούν την δυσχερή θέση στην οποία τους έχει φέρει η πολιτική αντιπαλότητα...

Ο Χρήστος Πολίτης και ο Χρήστος Νέγκας είναι οι δύο φίλοι – αντίπαλοι, μικρό ρόλο κρατάει ο Γρηγόρης Γρηγορίου, ενώ η ταινία κουβαλάει την ιδεολογική στάμπα του παραγωγού της...

Η ταινία αποτελεί παραγωγή του Τζέιμς Πάρις, ενώ το σενάριο της έγραψε ο Βασίλης Μανουσάκης, βασισμένος σε ένα διήγημα της Άννας Παπαγεωργίου.

Τι έκανες στον πόλεμο, Θανάση;

του Ντίνου Κατσουρίδη (1971)

Αθήνα, 1942. Ο Θανάσης δουλεύει σε εργοστάσιο και προσπαθεί, με δυσκολία, να τα βγάλει πέρα. Θα κληθεί να καταθέσει ως μάρτυρας σε δίκη με κατηγορούμενο τον ταβερνιάρη γείτονά του. Η κατηγορία που του προσάπτουν; Ότι τάισε... γάτο σε πελάτες του που παρήγγειλαν... λαγό! Ο Θανάσης θα φυλακισθεί για ψευδορκία και θα οδηγηθεί σε ένα κελί όπου βρίσκεται μια ομάδα αντιστασιακών. Μια σειρά παρεξηγήσεων θα οδηγήσει τους κατακτητές στο συμπέρασμα πως ο Θανάσης δεν είναι άλλος από τον... Ιβάν, αρχηγό δηλαδή αντιστασιακής ομάδας! Έτσι, χωρίς να το θέλει, ο Θανάσης θα μπλέξει με την Αντίσταση...

Ο Θανάσης του τίτλου δεν είναι άλλος από τον Θανάση Βέγγο που με τούτη την ταινία σημείωσε μεγάλη εμπορική και καλλιτεχνική επιτυχία. Οι πιο ανήσυχτοι από τους θεατές της εποχής, ερμήνευσαν το φιλμ ως αντικουντική αλληγορία...

Τη μουσική της ταινίας υπογράφει ο Μίμης Πλέσσας ενώ τη διεύθυνση φωτογραφίας ο Γιώργος Αρβανίτης.

Η κάθοδος των εννιά

του Χρήστου Σιοπακά (1984)

Το καλοκαίρι του 1949, μια ομάδα εννιά ανδρών του δημοκρατικού στρατού που βρίσκονται αποκλεισμένοι στα δάση της Πελοποννήσου, προσπαθούν να βρουν διέξοδο φυγής. Μάταια όμως. Ο αγώνας έχει χαθεί, κανείς δεν τους περιμένει, δεν μπορούν να βασιστούν παρά μόνο στον εαυτό τους. Ο Καπετάν-Νικήτας και οι οκτώ άνδρες του εξοντώνονται ο ένας μετά τον άλλο από τον ελληνικό στρατό, αλλά και από τους οπλισμένους χωριάτες που βρίσκουν στο διάβα τους. Αυτός που επιβιώνει είναι ο μικρότερος της παρέας: ο 18χρονος Νάσιος... Στα 122 λεπτά της, η ταινία διαπνέεται από την πικρία της ήττας και το αδιέξοδο της Αριστεράς. Η

στιβαρή παρουσία του Χρήστου Καλαβρούζου (στο ρόλο του Καπετάν-Νικήτα) σημαδεύει τούτη την ταινία – ελεγεία ή και επιτάφιο...

Το σενάριο της ταινίας υπογράφει ο Θανάσης Βαλτινός, βασισμένος στην ομώνυμη νουβέλα του. Η ταινία, το 1985, κέρδισε το Μεγάλο Βραβείο του φεστιβάλ κινηματογράφου της Μόσχας.

Ταξίδι στα Κύθηρα

του Θόδωρου Αγγελόπουλου (1984)

Μετά από 32 χρόνια αυτοεξορίας στην Τασκένδη, όπου κατέφυγε το 1949, ο κυρ-Σπύρος επιστρέφει στην πατρίδα του. Τα πάντα, όμως, του φαίνονται ξένα. Ένας σκηνοθέτης, ο Αλέξανδρος, που θέλει να γυρίσει μια ταινία για τους πολιτικούς πρόσφυγες, γοητεύεται από τον κυρ-Σπύρο (που μοιάζει με τον πατέρα του) και τον ακολουθεί. Ο κυρ-Σπύρος, όμως, απογοητευμένος, όταν μαθαίνει πως στο χωριό του θα αναπτυχθεί τουριστικό συγκρότημα, θα καταφύγει στο μοναδικό πράγμα που πραγματικά του έλειψε: τη θάλασσα...

Για πολλούς, αυτή είναι η καλύτερη ταινία του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Οι εμμονές του – φύσει και θέσει – σημαντικότερου Έλληνα σκηνοθέτη βρίσκονται όλες εδώ παρούσες: πανέμορφα πλάνα, ομίχλη, ποιητική διάθεση, Αλέξανδρος και το φάντασμα της Αριστεράς... Η ταινία στοιχειώνει τον θεατή με την εξαιρετική ερμηνεία του Μάνου Κατράκη (στο ρόλο του κυρ - Σπύρου), αλλά και του Διονύση Παπαγιαννόπουλου (στην τελευταία του κινηματογραφική εμφάνιση), ενώ αξέχαστη είναι και η μουσική της Ελένης Καραϊνδρου...

Η ταινία έλαβε μέρος στο διαγωνιστικό τμήμα του φεστιβάλ των Κανών το 1984, όπου τιμήθηκε με το βραβείο σεναρίου (για τους Θόδωρο Αγγελόπουλο, Θανάση Βαλτινό και Τονίνο Γκουέρα), ενώ κέρδισε και το βραβείο της FIPRESCI.

Πέτρινα χρόνια

του Παντελή Βούλγαρη (1985)

Η 18χρονη Ελένη κι ο 22χρονος Μπάμπης γνωρίζονται κι ερωτεύονται στη Θεσσαλία, το 1954. Ο Μπάμπης, όμως, θα συλληφθεί και θα φυλακισθεί ως μέλος του (παράνομου τότε) ΚΚΕ. Η Ελένη, που επίσης καταζητείται, καταφεύγει στην Αθήνα όπου θα ζήσει, σε κατάσταση παρανομίας, μέχρι το 1966. Στα τέλη του '66 ο Μπάμπης αποφυλακίζεται και τότε ολοκληρώνουν για πρώτη φορά τον έρωτά τους. Το 1967 η Ελένη θα φυλακισθεί από την δικτατορία. Στις φυλακές Αβέρωφ θα γεννήσει και θα μεγαλώσει τον καρπό του έρωτά της με τον Μπάμπη. Ο γιος της θα είναι εκείνος που θα την παντρεύει με τον πατέρα του μέσα στις φυλακές! Τα βάσανα του ζεύγους θα τελειώσουν το 1974, με την Μεταπολίτευση... Ο πιο ανθρωπιστής από τους Έλληνες σκηνοθέτες, συγκίνησε τους πάντες με τούτη του την ταινία.

Η κάθοδος των εννιά

Ταξίδι στα Κύθηρα

Θαυμάσιο φιλμ που αρχής – εξαρχής κερδίζει το ενδιαφέρον ήδη από το θέμα του και μόνο. Εξαιρετικές οι ερμηνείες, ενώ η μουσική του Σταμάτη Σπανουδάκη μετατράπηκε σε σήμα κατατεθέν της...

Το σενάριο της ταινίας βασίζεται σε πραγματική ιστορία. Η Θέμις Μπαζάκα κέρδισε Ειδική Μνεία στο φεστιβάλ Βενετίας, ενώ η ταινία κέρδισε το βραβείο Α' γυναικείου ρόλου και μουσικής στο φεστιβάλ της Βαλένθια.

του Θόδωρου Γιακουστίδη

Σημείωση: σημαντική πηγή πληροφοριών για το συγκεκριμένο κείμενο αποτέλεσε το βιβλίο του Δημήτρη Κολιοδήμου «Λεξικό Ελληνικών Ταινιών από το 1914 μέχρι το 2000» (Εκδόσεις Γένους).

ΙΣΤΟΡΙΑ & ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ: ΔΥΟ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Μνήμες της Κατοχής και του Εμφυλίου

Πέμπτη 11 Μαΐου, ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ, 20:00

Ομιλητές:

- Γιάννα Αθανασάτου, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης
- Βενετία Αποστολίδου, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης
- Πολυμέρης Βόγλης, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας
- Γιώργος Αντωνίου, Πανεπιστήμιο Φλωρεντίας

Συντονιστής: Νίκος Μαραντζίδης, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας.

Ο ελληνικός κινηματογράφος και η δεκαετία του '40

Τετάρτη 17 Μαΐου, ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ, 20:00

Ομιλητές:

- Θανάσης Βαλτινός, Συγγραφέας και Πρόεδρος της Εταιρίας Συγγραφέων
- Παντελής Βούλγαρης, Σκηνοθέτης
- Γρηγόρης Θεοδωρίδης, Ιστορικός κινηματογράφου
- Στέλιος Κυμιωνής, Κινηματογραφικό Αρχείο του Υπουργείου Εξωτερικών

Συντονιστής: Νότης Φόρσος, Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Ένα από τα αγαπημένα θέματα του κινηματογράφου ήταν πάντα η ομοφυλοφιλία. Στην αρχή, δειλά-δειλά και γεμάτος συνειρμούς, ο κινηματογράφος άλλα έλεγε και άλλα εννοούσε. Μαιτίες όλο νόημα, αγγίγματα

δήθεν φιλικά, προτάσεις γεμάτες υπονοούμενα ...

– «Πετάω από χαρά...είμαι gay»

– «θα μου δείξεις το πιστόλι σου;»

– «Αν μου δείξεις το δικό σου!»

– «Μα είμαι άντρας.»

– «Κανείς δεν είναι τέλειος!»

Η ομοφυλοφιλία ήταν ένα θέμα απαγορευμένο, παρ' όλα αυτά οι δημιουργοί κατάφεραν να το περάσουν με το δικό τους τρόπο.

Ο Τένεσι Ουίλιαμς έγραφε θεατρικά έργα –που μεταφέρθηκαν από τον ίδιο με μεγάλη επιτυχία στον κινηματογράφο– στα οποία η ομοφυλοφιλία υπάρχει σε ένα δεύτερο επίπεδο, έστω και αν τις περισσότερες φορές είναι γεμάτο μυστικότητα και ενοχές. Με το πέρασμα του χρόνου η ομοφυλοφιλία βγήκε στην επιφάνεια και εξυπνήτησε αμερικάνικες και ευρωπαϊκές κωμωδίες. Σκορπώντας το γέλιο και τη χαρά, ο ομοφυλόφιλος κέρδισε την ανοχή ... του κόσμου. Η κωμωδία (διακωμώδηση) ήταν ο εύκολος δρόμος για να περάσει ο ομοφυλόφιλος από την μεγάλη οθόνη χωρίς να απειλεί, να δημιουργεί αισθήματα απέχθειας, μίσους, παρά μόνο ανοχής, λύπησης και οίκτου. Στον ελληνικό κινηματογράφο ο ομοφυλόφιλος ήταν ένας και μοναδικός χαρακτήρας, ο Φίφης, ερμηνευμένος από το Σταύρο Παράβα, που απλά άλλαζε επάγγελμα από ταινία σε ταινία: βοηθός σκηνοθέτη, αισθητικός, κομμωτής, ράφτης, κονφερασιέ... παριστάνοντας μια άθλια καρικατούρα, ένα στερεότυπο της εποχής. Αυτό το στερεότυπο που υπάρχει μέχρι σήμερα και αναπαράγεται σε φαρσοκωμωδίες, επιθεωρήσεις, σήριαλ και εκπομπές της τηλεόρασης, που μοναδικό στόχο έχουν την ακροαματικότητα, δεν αντιπροσωπεύει την πλειοψηφία των ομοφυλόφιλων οι οποίοι δεν έχουν τη συμπεριφορά αυτή.

Οι ομοφυλόφιλοι ζητούν και άλλα πέρα από την ανοχή των ετεροφυλόφιλων. Δεν επαναπαύονται σ' αυτό που έτσι και αλλιώς θεωρούν δικαίωμα. Ζητούν την ίση αντιμετώπιση, ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις για όλους.

Το σινεμά μπαίνει σε βαθύτερα ζητήματα και προβληματισμούς, η ομοφυλοφιλία παρουσιάζεται όπως πραγματικά είναι. Σκηνοθέτες όπως ο Φασμπίντερ είδαν την ομοφυλοφιλία σαν μια βαθύτερη πολιτική πράξη. Το σινεμά δεν φοβάται πλέον τους ομοφυλόφιλους και οι δημιουργοί αφήνουν σπουδαίες ταινίες, οι περισσότερες όμως από αυτές πέρασαν στην συνείδηση του κόσμου σαν στρατευμένη τέχνη, λίγο κουλτουριάρικες, για ειδικό κοινό. Πολλοί μίλησαν για γκετοποίηση, ειδικά μετά την δημιουργία ομοφυλοφιλικών φεστιβάλ που πια κάθε μεγάλη πόλη έχει.

Διοργάνωση:

- Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
- Σύμπραξη κατά της Ομοφολοφοβίας

Με την υποστήριξη:

- Ινστιτούτο Γκαίτε Θεσσαλονίκης

8^ο Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών Ταινιών

18-24 ΜΑΪΟΥ 2006, Αίθουσα Παύλος Ζάννας

Latter Days

Από τα χρόνια των κρυφών νοημάτων έως τους μοντέρνους καιρούς του **Brokeback Mountain**, η σχέση ανάμεσα στον κινηματογράφο και το ομοφυλόφιλο συναίσθημα καλά κρατεί. Μια μικρή περιπλάνηση στην ιστορία της μέσα από εύκολλα στερεότυπα, τακτικές πολιτικές ορθότητας, στρατευμένες λογικές, απόρριψη αηλιά και αποδοχή, με αφορμή το 8ο Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών Ταινιών.

Κακή εκπαίδευση

Ανοιχτή πληγή

My summer of love / Τα καλοκαίρι του έρωτα μου (2005)

Σκηνοθεσία: Pawel Pawlikowski. Ηθοποιοί: Nathalie Press, Emily Blunt, Paddy Considine

Η Μόνα είναι ένα αφελές αγοροκόριτσο της εργατικής τάξης που ζει στην εξοχή του Γιορκσάιρ μαζί με τον αδελφό της Φιλ, έναν πρώην κατάδικο που σήμερα έχει βρει τη σωτηρία της ψυχής του στον Χριστό και την εκκλησία. Από την άλλη, η Τασμίν είναι μια πλούσια, κακομαθημένη και αρκούντως εξωτική έφηβη που περνάει το καλοκαίρι της παίζοντας τσέλο και εντυφώντας στην σκέψη του Νίτσε. Οι δυο τους θα συναντηθούν τυχαία, δημιουργώντας μια δυνατή φιλία και αργότερα μια παθιασμένη ρομαντική σχέση με απρόσμενες συνέπειες. Παλιός γνώριμος του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (το ντεμπούτο του φιλμ του **Τελευταία Καταφύγιο** κέρδισε τον «Χρυσό Αλέξανδρο» στην 41η διοργάνωση ενώ υπήρξε και μέλος της κριτικής επιτροπής του 42ου Φεστιβάλ το 2001), ο Πολωνός Πάβελ Παβλικόφσκι, στην δεύτερη σκηνοθεσία του, μεταμορφώνει ένα τυπικό δράμα ενηλικίωσης σε ένα συναρπαστικό συνδυασμό κινηματογραφικών ειδών και διαθέσεων, περνώντας από το ρομάντζο στην κωμωδία και το θρίλερ. Μια έξοχη εξερεύνηση χαρακτήρων στο βασίλειο της αποπλάνησης, της εμμονής, της εξαπάτησης, του διαφορούμενου και των ψευδαι-

σθήσεων που ξηπνά μνήμες από τα μυθιστορηματικού ύφους «Ουράνια Πλάσματα» του Πίτερ Τσάκσον αλλά και τον νατουραλιστικό τρόπο γραφής του Μάικ Λι. Η ιμπρεσιονιστική φωτογραφία του Ντέιβιντ Χάμιλτον, οι electropop ήχοι των Βρετανών Goldfrapp αλλά κυρίως οι ερμηνείες – αποκάλυψη των δύο πρωτοεμφανιζόμενων πρωταγωνιστριών του, δίνουν στην ταινία εκείνη την ατμόσφαιρα και τη σαγήνη που την κάνουν να μοιάζει με ένα πυρετώδες όνειρο.

Το σενάριο είναι εμπνευσμένο από το μυθιστόρημα της Helen Cross. Η ταινία κέρδισε το βραβείο «Alexander Korda» στα BAFTA 2005 ως το καλύτερο βρετανικό φιλμ καθώς και το βραβείο καλύτερου νέου βρετανικού φιλμ στο Φεστιβάλ του Εδιμβούργου (2004).

Mala Education / Κακή Εκπαίδευση (2004)

Σκηνοθεσία: Pedro Almodovar. Ηθοποιοί: Gael Garcia Bernal, Fele Martinez, Daniel Gimenez Cacho, Lluís Homaz

Στις αρχές του '60, δύο αγόρια, ο Ιγνάθιο και ο Ενρίκε – ανακαλύπτουν τον έρωτα, το σινεμά και τον φόβο σε ένα καθολικό σχολείο. Ο πάτερ Μανόλο, διευθυντής του σχολείου και καθηγητής λογοτεχνίας, γίνεται μάρτυρας αυτών των ανακαλύψεων και συμμετέχει σ' αυτές. Οι τρεις αυτοί χαρακτήρες θα ξανασυναντηθούν άλλες δυο φορές, στα τέλη του 1970 και στη δεκαετία του '80, συναντήσεις που θα αλλάξουν την ζωή και τον θάνατο μερικών απ' αυτούς.

Η αυστηρή θρησκευτική εκπαίδευση της φρανκικής περιόδου, η σεξουαλική καταποσίση και η ομοφυλοφιλία, ο καθολικισμός, η κινηματογραφική βιομηχανία, οι σινεφιλικές εμμονές, το κλασικό μελόδραμα, ο Χίτσκοκ και ο Ζαν Πολ Γκωτιέ μπλέκονται αριστοτεχνικά σε αυτό το νουάρ αφηγηματικό λαβύρινθο του Ισπανού σκηνοθέτη, που λειτουργεί σαν καθρέφτης της ζωής και της τέχνης του δημιουργού του. Για πολλούς, το πιο ώριμο, σύνθετο, σκοτεινό και πεσιμιστικό φιλμ του Αλμοδόβαρ.

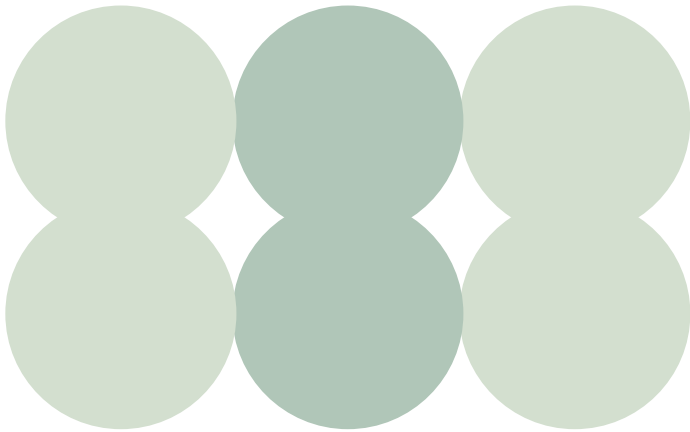
Ο Αλμοδόβαρ αρνήθηκε την αυτοβιογραφική φύση της ταινίας –αν και παραδέχθηκε πως κομμάτια αυτής ήταν και δικές του εμπειρίες– καθώς και την πρόθεσή κριτικής απέναντι στην Καθολική Εκκλησία. Η ταινία άνοιξε το 57ο Φεστιβάλ των Κανών το 2004, μια τιμή που έγινε για πρώτη φορά σε ισπανικό φιλμ.

Mysterious Skin / Ανοιχτή Πληγή (2004)

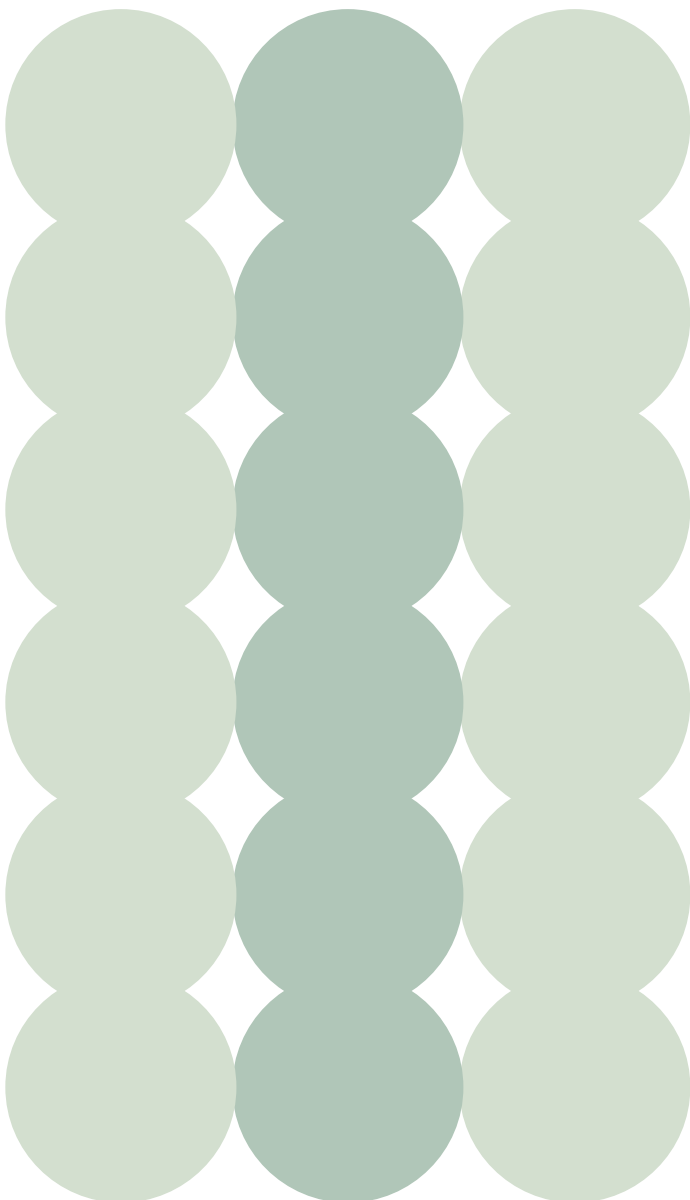
Σκηνοθεσία: Greg Araki. Ηθοποιοί: Brady Corbet, Joseph Gordon – Levitt, Elizabeth Sue, Michelle Trachtenberg

Ένας 18χρονος εσωστρεφής που βασανίζεται από την εμμονή πως έχει πέσει θύμα απαγωγής από εξωγήινους κι ένας γκέι συνομήλικος του που δουλεύει ως αρσενική πόρνη διασταυρώνουν τους δρόμους τους στην αποπνικτική κωμόπολη του Κάνσας όπου μεγάλωσαν, και μαζί ανακαλύπτουν μια τρομακτική απελευθερωτική όμως αλήθεια που στοίχειωσε την παιδική τους ηλικία δέκα χρόνια πριν. Το άλλοτε «κακό παιδί» του ανεξάρτητου αμερικάνικου κινηματογράφου Γκρεγκ Αράκι (**The Doom Generation**) υπογράφει με αυτό το δράμα ένα εντυπωσιακά ώριμο καλλιτεχνικό επίτευγμα, εξερευνώντας μετωπικά και με ψυχραιμία ένα θέμα – ταμπού, αυτό της παιδοφιλίας και της παιδικής κακοποίησης. Η ταινία ξεχωρίζει για την ψυχολογική ακρίβεια των χαρακτήρων της και τις ευαίσθητες, βαθιές ερμηνείες των πρωταγωνιστών της –με αυτήν του Joseph Gordon-Levitt να κλέβει την παράσταση– και εκπλήσσει με τον ανθρωπισμό της, χωρίς να αποφεύγει την ρεαλιστική και σχεδόν κλινική απεικόνιση της σεξουαλικής εμπειρίας.

Το σενάριο της ταινίας βασίζεται στο ομώνυμο και αναγνωρισμένο αυτοβιογραφικό βιβλίο του συγγραφέα Scott Heim. Ο Γκρεγκ Αράκι μόνταρε το φιλμ, το οποίο κέρδισε το βραβείο κοινού στο Bergen International Film Festival (2004) και το βραβείο «MovieZone» στο Φεστιβάλ του Ρότερνταμ (2005), στον Macintosh υπολογιστή του.

Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Το Φεστιβάλ στην Αθήνα

Διευρύνοντας την παρουσία του σε όλη την διάρκεια του έτους και εκτός Θεσσαλονίκης, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης εγκαινίασε φέτος μια νέα δραστηριότητα, με τίτλο «Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στην Αθήνα». Στο πλαίσιο αυτής της πρωτοβουλίας, το Φεστιβάλ υποστηρίζει και συνδιοργανώνει, σε συνεργασία με τους Έλληνες διανομείς, την επίσημη έξοδο (πρεμιέρα) επιλεγμένων ταινιών στην κινηματογραφική Αθήνα. Πρόκειται για ταινίες που είτε προβλήθηκαν για πρώτη φορά στη διάρκεια της διεξαγωγής του Φεστιβάλ στη Θεσσαλονίκη, αποτελώντας μέρος του προγράμματός του, είτε εντάσσονται στην κινηματογραφική «παράδοση» και το αισθητικό ύφος του Φεστιβάλ. Η πρωτοβουλία στοχεύει να δώσει έμφαση και να ενισχύσει την έξοδο των επιλεγμένων αυτών ταινιών στην αίθουσα, με το Φεστιβάλ να δίνει το παρόν όπου και όποτε δίνεται μία κινηματογραφική ευκαιρία που είναι μέσα στο κλίμα και τις επιλογές του.

Μέχρι στιγμής, το Φεστιβάλ υποστήριξε με μεγάλη επιτυχία τις ακόλουθες κινηματογραφικές πρεμιέρες:

• **Εκεί που βρίσκεται η αλήθεια** του Ατόμ Εγκογιάν

Τρίτη 7 Φεβρουαρίου 2006

Σε συνεργασία με την εταιρία διανομής «AMA Films» και την Καναδική Πρεσβεία στην Αθήνα.

Η έξοδος στις αθηναϊκές αίθουσες της τελευταίας ταινίας του Ατόμ Εγκογιάν δεν θα μπορούσε παρά να έχει την υποστήριξη του Φεστιβάλ, αφού πρόκειται για έναν σκηνοθέτη που γνωρίσαμε στην Ελλάδα χάρη στη συμμετοχή του στο 33ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης το 1992, όταν μας επισκέφθηκε ως προσκεκλημένος του Φεστιβάλ. Ο Καναδός δημιουργός ξαναβρέθηκε στην χώρα μας για την πρεμιέρα του **Εκεί που βρίσκεται η αλήθεια**, ενός αιγυπτιακού θρίλερ μυστηρίου, ανανεώνοντας την στενή σχέση του με το ελληνικό κινηματογραφόφιλο κοινό που εδώ και χρόνια ακολουθεί πιστά το έργο του στην εξέλιξη του.

Εκεί που βρίσκεται η αλήθεια

• **Τσότσι** του Γκάβιν Χουτ

Τετάρτη 22 Φεβρουαρίου 2006

Κινηματογράφος «Δαναός», 21.00

Σε συνδιοργάνωση με την εταιρία διανομής «Rosebud»

Η ταινία που κέρδισε το Ξενογλωσσο όσκαρ για το 2005, προβλήθηκε πρώτη φορά στην Ελλάδα στη διάρκεια του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, στο τμήμα «Ημέρες Ανεξαρτησίας», όπου κέρδισε το Βραβείο της Βουλής «Ανθρώπινες αξίες», το οποίο απονεμήθηκε φέτος για πρώτη φορά. Βασισμένο στο μυθιστόρημα του γνωστού θεατρικού συγγραφέα Άθολ Φούγκαρντ, το «Τσότσι» είναι ένα ψυχολογικό θρίλερ που έλαβε το βραβείο γιατί «με πειστικότητα και έμπνευση ιχνηλατεί την πορεία ενός ανθρώπου από την ακραία βία του γκέτο στην κάθαρση, αναδεικνύοντας τις αρχές της αξιοπρέπειας και του αυτοσεβασμού και ιδίως τη θεμελιώδη αξία της ανθρώπινης ζωής». Ένα μικρό θαύμα από την Νότια Αφρική που το Φεστιβάλ ξεχώρισε στηρίζοντας και την έξοδό του στις αίθουσες.

Τσότσι

• **All the Invisible Children**

Τετάρτη 1 Μαρτίου

Αίθουσα V-MAX του Village, The Mall Athens, 20.00

Σε συνεργασία με την εταιρία διανομής PCV

Ταινία που προβλήθηκε ειδικά στην τελετή λήξης του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, παρουσία του Ιταλού σκηνοθέτη Στέφανο Βενερούζο και της ηθοποιού Μαρία Γκράτσια Κουντσινότα, το **All The invisible children** αποτελεί όχι μόνο τον τίτλο μιας ταινίας αλλά και το όνομα ενός ταμείου που δημιουργήθηκε από την UNICEF και το WORLD FOOD PROGRAMME, υπέρ του οποίου θα διατεθούν τα κέρδη της ταινίας. Αποτελούμενο από επτά ιστορίες-επεισόδια, σκηνοθετημένα από οκτώ σημαντικούς δημιουργούς (Εμίρ Κοστουρίτσα, Σπάικ Λι, Τζον Γου και άλλοι), το φιλμ εστιάζει στο πρόβλημα των «αόρατων» παιδιών του πλανήτη, αυτών που ζουν περιθωριοποιημένα, κακοποιημένα και πέφτουν θύματα εκμετάλλευσης καθημερινά, μακριά από το φως της δημοσιότητας. Μια ταινία για σπουδαίο σκοπό που βρήκε το Φεστιβάλ αρωγό στην προσπάθειά της.

All the invisible children

• Το Παγκάκι/ Η κληρονομιά / Ανθρωποκτονία
Η κοινωνική τριλογία του Περ Φλι

Δευτέρα 27 Μαρτίου, Ολύμπιον, Θεσσαλονίκη
Τετάρτη 29 Μαρτίου, Δαναός, Αθήνα

Σε συνεργασία με την εταιρία διανομής «Rosebud»

Σε συνέχεια του αφιερώματος στον Δανέζικο Κινηματογράφο που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, και με την ευκαιρία της εξόδου της ταινίας **Ανθρωποκτονία** (που προβλήθηκε στη διάρκεια της διοργάνωσης) στις ελληνικές αίθουσες, το Φεστιβάλ παρουσίασε για πρώτη φορά στην Ελλάδα ολοκληρωμένη την κοινωνική τριλογία του Περ Φλι. Τρεις συγκλονιστικές ταινίες για τρία κοινωνικά στρώματα, δείγμα ενός σύγχρονου πολιτικού κινηματογράφου από ένα εκρηκτικό ταλέντο του ευρωπαϊκού κινηματογράφου, σε δύο μοναδικές προβολές σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη που ενθουσίασαν το κινηματογραφόφιλο κοινό.

7ο Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου

• 7ο Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου

30 Μαρτίου-9 Απριλίου 2006, Αθήνα

6-12 Απριλίου 2006, Θεσσαλονίκη

Ένα ακόμα Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου, με την συνεργασία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, ολοκληρώθηκε και φέτος με μεγάλη επιτυχία, αφήνοντας μας με περισσότερα χαμόγελα από κάθε άλλη φορά, χάρη στις ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες ταινίες, τη σημαντική αύξηση της προσέλευσης του κοινού αλλά και τις λαμπερές αφίξεις στο πλαίσιο της διοργάνωσης. Το παρών έδωσαν: ο διάσημος σκηνοθέτης Πατρίς Λεκόντ, ο γοητευτικά αντισυμβατικός σταρ του Γαλλικού σινεμά Βενσάν Κασέλ, οι σκηνοθέτες Kim Chapiron (**Sheitan**), Christian Vincent (**Τα Παιδιά**) και Denis Thybaud (**Στα Όνειρα σου**), ο ηθοποιός (και μέλος της Κριτικής Επιτροπής του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης) Sotigui Kouyate (**Μικρή Σενεγάλη**), ενώ στη Θεσσαλονίκη παραβρέθηκε για την παρουσίαση της ταινίας του **C.R.A.Z.Y.** ο Καναδός Jean-Marc Vallée, παραδίδοντας παράλληλα και ειδικό masterclass.

7ο Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου

πρωτοεπιλογή

Μπαμπά θα έρθεις;

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγκαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.

Μάθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τριήμερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας *Galaxia* κενό, *ins* και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί.

Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. πληροφορίες 210 6387500

ΕΠΙΣΗΜΟΣ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ

ροπές+εκδοχές

Έκθεση Φωτογραφίας

2 – 20 Μαΐου 2006, Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης (Αποθήκη Α – Λιμάνι)

Διοργάνωση: Φωτογραφικό Κέντρο Θεσσαλονίκης • με την υποστήριξη του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Tην Παρασκευή 5 Μαΐου 2006 εγκαινιάζεται στο Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης η έκθεση φωτογραφίας με τίτλο «**Ροπές + Εκδοχές**» που διοργανώνεται από το Φωτογραφικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, με την υποστήριξη του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Στην έκθεση συμμετέχουν μέλη του Φωτογραφικού Κέντρου Θεσσαλονίκης που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα και το εξωτερικό, ενώ εκπροσωπούνται και οι τρεις γενιές φωτογράφων της ομάδας: Φωτογράφοι από τα πρώτα χρόνια δράσης και διδασκαλίας, των «χρόνων της Τριανδρίας», φωτογράφοι που εντάχθηκαν στην ομάδα την εποχή που το ΦΚΘ λειτουργούσε στο τριώροφο της οδού Μενελάου με τις κινηματογραφικές, πολυμορφικές και χαοτικές ομάδες σε πλήρη δράση, και η τελευταία φουρνιά, οι νεώτεροι φωτογράφοι που γνώρισαν την ομάδα στο νέο της «θερμολήπιο» της οδού Μητσαίων...

Με ιδιαίτερη χαρά το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στηρίζει την έκθεση φωτογραφίας που διοργανώνει στο Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης το Φωτογραφικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, ένας καλλιτεχνικός και πνευματικός θεσμός της πόλης με συνεχή και δημιουργική παρουσία στα πολιτιστικά δρώμενα. Η φωτογραφική τέχνη από προάγγελος και πλησιέστερος συγγενής του κινηματογράφου έχει μεταβληθεί τα τελευταία χρόνια με τη σύγκλιση των τεχνικών, των τεχνολογιών και των εκφραστικών μέσων σε φυσική προέκτασή του. Μέσα από αυτό το πρίσμα μάς αφορά και μας ενδιαφέρει με έναν άμεσο και ουσιαστικό τρόπο, όπως και η συνεργασία με τους θεσμούς της πόλης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση μάλιστα, η ενεργή συμμετοχή μας είναι και τα ευχαριστήριά μας για τη στήριξη που έδειξε προς εμάς το Φωτογραφικό Κέντρο Θεσσαλονίκης κατά τη διεξαγωγή της 46ης διοργάνωσής μας. Ευχόμαστε κάθε δυνατή επιτυχία.

Δέσποινα Μουζάκη

Διευθύντρια Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Σημειώσεις και σχόλια για την έκθεση

«Η έκθεση παρουσιάζει ένα μικρό απόσπασμα των φωτογραφικών εργασιών της πρόσφατης δράσης του Φωτογραφικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, που συμπλήρωσε φέτος 10 χρόνια λειτουργίας. Η ανθολογία αυτή τεκμηριώνει σε κάποιο βαθμό και το εύρος των καλλιτεχνικών ενδιαφερόντων των μελών του Κέντρου, που κυμαίνεται από την κλασική φωτογραφική φόρμα μέχρι πιο πειραματικές προσεγγίσεις της φωτογραφικής γλώσσας.»

Ηρακλής Παπαϊωάννου

«Με μια σχολή εναλλακτικής φωτογραφικής εκπαίδευσης, συγκεντρώνει γύρω της φωτογράφους που εργάζονται πειραματικά και με πείσμα προς όλες τις κατευθύνσεις του μέσου. Χωρίς υποχρεώσεις αντιγραφής στερεοτύπων –ενίοτε και κόντρα σε αυτά– άρα και σε ένα πνεύμα απόλυτης ελευθερίας, η δημιουργικότητα του κάθε φωτογράφου απογειώνεται. Τα έργα κάποιων από αυτές τις πρόσφατες πτήσεις συ-

γκεντρώνει αυτή η έκθεση. Ξεχωριστές ματιές και προσεγγίσεις του τριγύρω μας πραγματικού κόσμου σε ένα χρόνο υποκειμενικό. Περιπλανήσεις στη ροή του χρόνου μέσω εικόνων που φιλοδοξούν να οδηγήσουν το θεατή τους στην αριστοτελική μέθεξη. Πολύπλευρες πτυχώσεις μιας τεράστιας και απροσδόκητης σύνθεσης γεμάτης από εκπλήξεις, παρεκκλίσεις, σιγουριές και νοηματικούς κώδικες με πολλαπλές αναγνώσεις και ερμηνείες, που ευελπιστούν για μια καινούργια και δημιουργική σύνθεση. Ανήσυχες προσωπικές διεισδύσεις, που συναντιούνται στην ίδια έκθεση προς μεταστροφή της αντιληπτικής επικοινωνίας κοινού και δημιουργών. Υψηλή αισθητική για διαφορετικά περιεχόμενα. Το 'συναμφοότερον' του Κωστή Μοσκόφ σε όλο του το μεγαλείο.»

Δημήτρης Φλώρος

Info:

- Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης, τηλ. 2310566717, www.thmphoto.gr
- Φωτογραφικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, τηλ. 2310256296, www.fkth.gr

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ

- **Παγίδης Δημήτρης**, «...όταν το αντικείμενο επαναστατεί...»: Σειρά ασπρόμαυρων φωτογραφιών που παρουσιάζουν με άκρως πρωτότυπο τρόπο αντικείμενα καθημερινής χρήσης
- **Καρκατσέλης Βασίλης**, «**Δίπολα**»: Δύο φωτογραφίες από άλλους τόπους και άλλους χρόνους, τοποθετούνται δίπλα – δίπλα ως ξεχωριστά έργα, που στο ίδιο πλαίσιο θα δημιουργήσουν ένα ενιαίο νέο, και που προτείνονται να εξεταστούν σαν μία φωτογραφία.
- **Λιαπόπουλος Αργύρης**
- **Δατζίδης Σταύρος**, «**Βιομηχανικά Τοπία**»: «Τεράστιοι χώροι, μέσα και γύρω από τη Θεσσαλονίκη, με ή χωρίς ήχους, χρώματα ή όχι, μηχανήματα λαδωμένα ή σκουριασμένα και σκονισμένα, ανάσες και ιδρώτα, με σοβάδες πεσμένους, υγρασία, όλα έδειχναν ένα πράγμα: την ανθρώπινη παρουσία-απουσία»
- **Πασβάντης Κώστας**
- **Μουρατίδης Ευθύμιος**: «**μετα – πορτραίτα**»: Η άναρχη και εικαστικά περιπλοκή γλώσσα των αφισών και τα ίχνη τους στους δημόσιους και αστικούς χώρους των μεγάλων πόλεων
- **Αναστασιάδης Γιώργος**: «Ο κόσμος αλλάζει... Το φανταστικό μετουσιώνεται σε πραγματικό! Η πρώτη

επαφή με τον κόσμο προσδιορίζει την έναρξη της αρχής. Η κίνηση, η στάση, η θέση, η αφή και η επαφή προσδιορίζει την αρχή και τη συνέχεια. Έντονος είναι ο συμβολισμός του χρώματος και της εικόνας!»

- **Παπακαραλάμπος Γιώργος**: «Το βλέμμα μένει καθηλωμένο πάνω στα μαρμάρια θραύσματα, μεγεθύνοντας απροσδόκητα «ασήμαντες» λεπτομέρειες. Τρίγωνα και ορθογώνια, οριζόντιες και κάθετες και τα κομμάτια ενός αρχαίου δρόμου, που ράγιζε κάτω από τα περαστικά βήματα και τον αδυσώπητο χρόνο»
- **Γούλα Ισμήνη**, **Tribute to Mr. Saudek**: Φωτογραφίες αφιερωμένες στον σημαντικό Τσέχο φωτογράφο Jan Saudek
- **Ράπτης Θανάσης**, **Φωτοχαρακτικά**: Φωτογραφίες με την μέθοδο της φωτοχαρακτικής βασισμένες σε εικόνες από τη συναυλία του Philip Glass στο Θέατρο Δάσους (1997), συνοδευμένες με κείμενα από στίχους ποιητών που μελοποίησε ο συνθέτης
- **Αναστασιάδης Δημήτρης**, «**Πανοπτικόν**»: Φωτογραφίες που αποτελούν σύμπτυξη μιας προσπάθειας να αποδοθεί με φωτογραφικό τρόπο, το «προφητικό» αρχιτεκτονικό σχέδιο του Jeremy Benham (1791)

Τι γίνεται, λοιπόν, με τη σεζόν που τελειώνει ουσιαστικά (μια και οι ταινίες στην α' προβολή θα συνεχιστούν) και με τους θερινούς να ανοίγουν;

Πώς μπορώ –γιατί επιθυμώ– να αποφύγω τα μπλα μπλα περί της μαγείας των καλοκαιρινών κινηματογράφων, αλλά ταυτόχρονα να μεταφέρω όλη τη θλιμμένη γοητεία που μου προσφέρουν; Τους νιώθω σαν μεγαλοκοπέλες πανέμορφες στα νιάτα τους, που τώρα, εκεί περί τα σαράντα, διατηρούν τη λυγρή κορμοστασιά τους και το γλυκό πρόσωπο, αλλά μια ρυτίδα πικρίας είναι απλωμένη πάνω τους.

Υπάρχουν, θα τους κρατήσουμε, αλλά θυμίζουν κάτι που έφυγε για πάντα και δεν είναι η νιότη ούτε αυτή η περιβόητη χαμένη αθωότητα (μας πρήξανε μ' αυτό το πράγμα), αλλά ο στόχος που δεν επετεύχθη, ο σκοπός ζωής τους, το «παιδί» που δεν έφεραν στον κόσμο.

Όπου «παιδί» εννοώ τη συνέχεια, το άλλο και το καλοδεχούμενο που θα συνυπήρχε μαζί τους, λειτουργώντας ως η γέφυρα του παλιού με το νέο.

Παλιά ακουγόταν πως ο Δήμος της πόλης θα κάνει θερινούς κινηματογράφους, αλλά "μην τον είδατε τον Παναή". Ούτε φωνή ούτε ακρόαση, ούτε βεβαίως καμιά εικόνα.

Θα χαρώ αν το φεστιβάλ και φέτος αναλάβει θερινό κινηματογράφο. Να προτείνω πως είναι καλοδε-

χούμενη –για το καλοκαίρι– και μια σειρά αφιερωμάτων με παλιές γνωστές ταινίες, ιδίως κωμωδίες και νουάρ. Υπάρχουν τουλάχιστον 50 ενδεικτικοί τίτλοι. Απ' όσα έγιναν, οι αναμνήσεις από τις ωραίες γαλλικές ταινίες παραμένουν πάντα φρέσκες. Οι άνθρωποι γνωρίζουν το σινεμά των λεγόμενων λεπτών αποχρώσεων, όπου όλα παίζονται μέσα σ' ένα βλέμμα ή κίνηση. Ας τα βλέπουν μερικοί, μήπως και βάλουν μυαλό. Αλλά τι είναι το μυαλό, το πουλάνε στην αγορά; Μπορείς να πεις «βάλε και μια λαδόκολλα με μυαλό»; Εκτός αν είναι αρνίσιο ή μοσχαρίσιο.

Τα περί «γηραιών» φαίνονται, λοιπόν, παράξενες ιστορίες. Εννοώ βασικά τη Σάρον Στόουν που έσπασε το κακό σερί πως άμα σαρανταρίσεις στο Χόλιγουντ, σε πετάνε στον κάλαθο των αχρήστων. Την ταινία δε θα τη βαθμολογήσω, μπορεί να σας άρεσε ή να τη βαρεθήκατε. Δικαίωμά σας. Το βαρόμετρο λέει όμως δέκα με τόνο στην 48άρα που βάζει κάτω άνετα δύο 24άρες.

Στις Κάνες, επισημότητα, κοσμικότητα, ταινίες, χαβαλέ. Όπως κάθε χρονιά. Το ένα μάτι σε 10-12 φιλμ, το άλλο στα υπόλοιπα. Είναι κι αυτό μια άποψη.

Σας αρέσουν οι «Επικίνδυνες αποστολές»; Έτσι, για να ξεφεύγετε από τη ρουτίνα ή να χαλαρώσετε, να γυμνάσετε μυαλό και αντανάκλαστικά; Για παράδειγμα, να μπείτε χωρίς να το καταλάβει στο σπίτι της πρώην καλής σας, για να νιώσετε, να ακούσετε αν σας σκέφτεται ακόμα;

Αν το βρίσκετε πολύ ρομαντικό για την εποχή και το στίλ σας, βλέπετε την υπ' αριθμόν 3 συνέχεια της ανάλογης ταινίας. Τη διαφορά εδώ δεν την κάνει ο Κρουζ, αλλά ο Φίλιπ Σίμουρ Χόφμαν: είναι καταπληκτικός, νοσηρά γοητευτικός, άρρωστα... ελκυστικός, παράδοξα γρήγορος (για τα κιλά του).

Όσο για τον «Κώδικα Ντα Βίντσι» του Μπράουν όσοι τον αγάπησαν σαν βιβλίο (παρόλο ότι ως λογοτέχνημα δεν έχει αξία), θα αρέσουν και την ταινία, ειδικά με το θόρυβο που έκανε.

Καμιά ομοιότητα με το στίλ του φιλμ του Ανό «Το Όνομα του Ρόδου». Εδώ, η σκηνοθετική προσέγγιση του Χάουαρντ δεν είναι τόσο μυστικιστική αλλά κοσμοπολίτικη. Έκαστος στο είδος του, λοιπόν, κι ο Λουμίδης στους καφέδες. (Λέτε να με κατηγορήσουν πως κάνω γκρίζα διαφήμιση;)

Όσοι βλέπουν σινεμά, έχουν πάρει το μολύβι στο χέρι και υπολογίζουν πόσες ταινίες είδαν το χειμώνα και ποιες τους άρεσαν. Στο διπλανό γραφείο, δυο γείτονες μου λένε: «Είδαμε τόσα πολλά καλά φιλμ, αλλά η καρδιά μας έμεινε ασυγκίνητη. Πού οφείλεται; Τι λες;». Πώς να τους πω, πώς να τους τρομάξω, πώς να τους εξηγήσω πως το χτύπο που έχασε η καρδιά τους, τον άρπαξαν οι συνθήκες που είναι απαγορευτικές για την απόλαυση;

του Αλέξη Ν. Δερμεντζόγλου
alex_derm@freemail.gr

ο χαμένος χτύπος της καρδιάς

Λίγο πριν το φινάλε του κινηματογραφικού prime time – με τελευταίο σταθμό τις Κάνες – και την άφιξη των θερινών σινεμά, η καρδιά ενός σινεφίλ γυρεύει τη συγκίνηση στη σεζόν που φεύγει.

Is it because it's well travelled?

Είναι που δεν περιμένεις πότε θα έρθει η ευκαιρία για να κάνεις ένα ταξίδι. Υπάρχουν τόσοι τρόποι... Το μόνο που χρειάζεσαι κάποιες φορές είναι μια καλή παρέα... Jameson. Θα σ' ακολουθήσει, όποιος κι αν είναι ο προορισμός.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

